

ȚARA LUI GUFİ

de Matei Vișniec
(adaptare)

PERSONAJELE:

GUFİ	– rege în țara „orbilor”
IOLA	– fiica lui Gufi
MARȚAFIȚA	– doica Iolei
ZENO, BUBI	– sfetnicii lui Gufi
LULU	– bufon la curte, chior
TONTONEL, GÂRNEAȚĂ, FIRFIRICĂ	– претенденти la mâna Iolei
ROB-DE-ROUĂ	– un drumeț văzător
MACABRIL	– înțeleptul înțelepților, clarvăzător (orb de-a binelea)
străjeri, curteni, muzicanți	

Sala tronului în împărăția orbilor; zgomot care crește, hărmălaie, bețe care se lovesc, orbii urcă în sala tronului...

IOLA (*urmărită*): Ioc!

TOATE PERSONAJELE: Aaaaa...

IOLA: Mai bine moartă!

TOATE PERSONAJELE: Ooooo...

IOLA: Nici – o – da – tă! (*curtea în agitație*)

GUFİ: Iola! Trebuie să-ți alegi un soț...

IOLA (*isterică*): Nu mă măăăriit! (*scâncete, durere generală*) Ce-i cu damblaua asta pe voi? Nu mă mărit și gata! (*se zguduie palatul*)

GUFİ (*își șterge nasul; toate personajele îl imită*): Îl urăști pe tatăl tău?

IOLA: Da!

GUFİ: Vrei să mă-mpingi în groapă?

TOATE PERSONAJELE: Eeeiii!?

GUFİ: Să mă faci de rușine? Să-mi înghețe picioarele? Să-mi curgă nasul? Să mi se-nmoaie unghiile? Să-mi crească bubițe? Să nu mai am, să nu mai fac, să nu mai cred? Să mă doară, să mă taie, să mă rodă, să mă zboare, să mă-noate? Da? Asta vrei?

TOATE PERSONAJELE: Heeeiii!?

MARȚAFIȚA (*completându-l pe Gufi*): Să-l doară crampele?

GUFİ (*scârbit, către doică*): Lasă gura, Marțafițo!

TOATE PERSONAJELE: HUUUUOOOO!

GUFİ (*către Iola*): Ți-a venit sorocul. Peșitorii sunt la uși. (*bataie cu bastoanele în podele, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede*) Vrei să se lase cu bubuială?

ZENO: Or să ne rupă draperiile...

BUBI: Or să ne scoată păr alb...

ZENO: Or să vină câtă frunză...

BUBI: O să trebuiască să ne încăierăm...

MARȚAFIȚA (*antrenată*): Or să ne cadă pâinile în cap!

GUFİ, ZENO, BUBI: Tacă-ți fleanca, Marțafițo!

TOATE PERSONAJELE: HUUUUOOOO!

GUFİ (*făcând liniște cu bastonul lui Bubi*): Soțul e ceva sfânt!

IOLA: Nu vreau soț!

GUFİ: Iola... o să te pieptene...

ZENO: O să te spele în urechi...

BUBI: O să-ți spună la minciuni...

GUFİ: Îl alegi cu mâna ta.

IOLA: Daaa?

GUFİ, ZENO, BUBI: Daaa...

IOLA: O aleg pe Marțafița!

TOATE PERSONAJELE (*dezolate*): Na!

GUFİ (*dinte veninos pentru doică*): Marțafițo, ce-ai făcut?

MARȚAFIȚA (*prostită, conștientizând*): Ce-am făcut!?

GUFİ (*aparte*): De ce nu i-ai spus?

MARȚAFIȚA : Ce...?

ZENO: Ai distrus-o!

BUBI: Ai ținut-o în întuneric.

GUFİ: Ai învățat-o să cânte?

BUBI: Ai învățat-o să numere?

ZENO: Ai învățat-o să rădă?

MARȚAFIȚA (*plânge, smiorcăială cruntă*): Nu.

GUFİ: Da' ce-ai învățat-o ne'ncălțato?

MARȚAFIȚA: Nimica.

GUFİ: Mor. (*se zbate, zvâcnește*) Mor! Au! Unde-s parfumurile? (*Zeno și Bubi puf-puf cu parfum pe la nas*) Mi-ai prostit fata, Marțafițo!

MARȚAFIȚA (*vinovată*): Da.

ZENO: Ia, râzi! Știi să râzi?

BUBI: Ia, cântă! Fă așa... Aaa...

IOLA: Aaa...

GUFU (*terminat*): M-ați omorât! (*umblă năuc*) Dați-mi ștreangurile!

ZENO (*cu Bubi*): E căznită rău...

BUBI (*cu Zeno*): E-ncâlcită...

GUFU: Ai omorât prințesa, Marțafițo! O să-ți opărim mațele...

ZENO : Asta-i prințesă? (pârț)

GUFU (*se trage de cap*): Ce-am făcut și ce-a ieșit... Marțafițo... Învaț-o repede ce are de-nvățat și s-o mărităm.

BUBI: S-o-nvățăm să fluiera. (*îi fluieră în față lolei*) Fă așa! (*îi potrivește obrazii cu palmele*) Taie aerul cu limba. (*gest a lehamite, inutil; întreaga curte fluieră a pagubă*)

GUFU: Silence! S-o-nvățăm ceva mai ușor. (*toate personajele se miră*) S-o-nvățăm să se hlizească!

BUBI (*topit, către Gufi*): Ești mare!

ZENO: Ești 'ăl mai bun!

GUFU (*îi temperează cu un semn pe obraz*): Mai bine arătați-i cum să facă...

ZENO: Iola...lolico...uite...cască gura... (*Iola cască gura*) și fă așa...ha-ha-ha!

IOLA (*Ia mișto*): Ha!

ZENO: Nu ha! Ha-ha-ha!

IOLA (*Ia mișto*): Nu ha! Ha-ha-ha!

MARȚAFIȚA: Fă printre dinți...Hi-hi-hi!

GUFU, ZENO, BUBI (*pentru Marțafița*): Șșșșș!

GUFU: Iola, ascultă aici!...(*antrenându-i pe ceilalți doi*) Unu...doi...trei...și! (*Toți trei încep să rădă în hohote*) Înțelegi?

IOLA: Da.

GUFU: Atunci râzi!

IOLA: Nu pot. Îmi stă în gât.

GUFU: Fii atentă! (*bate cu bastonul în podea; liniște; râde ușor; hohotele se întesesc; toată curtea râde infernal*) Ei?

IOLA: N-am suflu.

GUFU: Iola, concentrază-te!... Trebuie să te hlizești din suflet... Încă o dată! (*toată lumea râde în lacrimi; unii se tăvălesc pe jos; alții se izbesc cu palmele pe burtă; celor mai mulți li se bățâie fundul*) Ei? Te-ai prins?

IOLA: Așa și-așa.

GUFU: Atunci fă!

IOLA: (*se izbește cu palmele de burtă și se bățâie*)

GUFU (*învin*): Iola ... vino să te pup... Eu mor ... Tăticul tău se curăță... (*Zeno, înduioșat, se aruncă să-l pupe pe Gufi; Bubi, înduioșat și el, se pupă cu Zeno; Bubi o pupă pe Iola; Zeno sare și el la Iola; Marțafița, cu inima ruptă, îi ia la rând; toată lumea se îmbrățișează cu toată lumea*) Marțafițo, ia-mi gâfâitul! (*prăbușit de oboseală; Marțafița îi ia pulsul, îl șterge de sudoare, îl giugiulește*) Caramba! Așa nu mai merge!

TOATE PERSONAJELE (*aprobator*): Aaaa...

GUFU (*îl împunge cu bastonul pe Zeno*): Zi ceva de răs!

TOATE PERSONAJELE: Oooo...

ZENO (*pierdut*): Eu? (*Gufi zâmbește afirmativ*) Păi...

GUFU: Gura! Zi ceva de răs!

BUBI (*către Zeno; cu zgâlțâituri*): Mă! Tu n-auzi? Zi ceva de răs!

ZENO: Eu... (*Își drege vocea*) Patru capre pasc un plop...

BUBI (*cu dispreț*): He!

GUFU (*către Bubi*): Zi, Bubi, ceva de răs!

BUBI: Ăăăă... Păiii... iii... il

GUFU (*ciulind urechea*): Cum?

ZENO (*insinuant*): Zi tare! Ce-o scalzi?

BUBI (*din ce în ce mai repede*): Patru capre nasc un cal, două babe fac o iapă, care dinte n-are gură, orice parte are carte, nu-i căpușă fără moarte, orice casă are ușă, nu e moarte fără coasă, orice luntre are plasă, nu e apă fără punte, orice coadă are sapă, unde-i capra să o roadă, orice coasă se înnoadă și din orice cărăbuș iese zborul ca un duș...

(*Pauză; stupoare generală*)

GUFU (*îl testează medical pe Bubi*): Mă, Bubi, mă! Ce-i cu tine?

BUBI (*mic*): Nimic.

GUFU: Te doare ceva?

BUBI: Un pic...

GUFU: Ai înghițit strâmb?

BUBI (*tușește de probă*): Oarecum...

GUFU: Cască gura! (*îi cercetează gura*) Îți iese măseaua de minte. Mai dă-te cu parfum! (*il stropește din flaconul personal; se reped și ceilalți să-l parfumeze pe Bubi; mare înghesuială la gura personajului; Bubi râgăie, tușește, se îneacă, tremură, dar rezistă; Gufi restabilește ordinea cu bastonul*) Marțafița! Zi ceva de răs!

MARȚAFIȚA: Zic o ghicitoare.

GUFU: Hai, cobește!

MARȚAFIȚA: Cine are două gușe, zărzărele în căpușe, trei duhori la subsuori, cinci buboale pe țurloaie crăcănate ca un plug și un dinte clăpăug?

GUFU (*stupefiat; către Bubi și Zeno*): Cum? (*tălâmb*) Ce să fie?

TOATE PERSONAJELE: Uuuu...

GUFU (*tălâmb*): Ce să fie?

ZENO (*timid*): O fi scaraboanța...

BUBI: O fi bumburoiul...

IOLA: O fi săbăuța...

GUFU: O fi zgăbăgiul...

MARȚAFIȚA: Nu vă taie capul. Ardeți gazu' de pomană!

GUFU: Mucles!

TOATE PERSONAJELE: Afară, în stradă, țată ordinară! Asta-i ghicitoare? Lungă și murdară...!

GUFU: Silence! Numai eu am voie să vorbesc în versuri!

ZENO (*autoritar, către curte*): Numai regele are voie să vorbească în versuri!

BUBI: Cine-a-ndrăznit să vorbească în versuri?

GUFU (*cu bastonul, liniște; suspans*): Ziceți, mă, ceva de răs! (*personajele se chircesc sub apăsarea celor spuse de Gufi*) De ce nu ziceți, mă, ceva de răs? (*tăcere de moarte; Gufi începe să-i trezească împungându-i cu bastonul*) Ziceți, mă, ceva de răs! Zi, mă, ceva de răs! Zi tu! ... Zi, mă! ... Cască, mă, gura! (*toate personajele cască repede gura*) Ziceți, mă, ceva de răs! (*Lovituri tot mai dure*) Ziceți, mă, ce stați? Ziceți ceva! ... (*Lovituri cumplite*) Vrea prințesa să rădă (*Gufi începe să plângă*) Nu mă lăsați așa, mă! Ziceți ceva de răs! ... (*Plâns jalnic*) Hai, mă! Moare prințesa ... (*O îmbrățișează pe Iola*) Fata mea! Ce-am făcut? Am uitat de tine... Ce mă fac? Ce mă fac?

IOLA: Lasă, tată, altă dată...

GUFU: Când altă dată, când?

IOLA: Lasă ... Eu mă duc să mă dau în scfrânciob. Și ce dacă sunt tare de cap? Lumea e mare... Încap.

GUFU (*pumni în cap*): M-am lăsat dus de treburile statului ... am fost puturos și bețiv ... am fost uituc ... nici nu mai știu unde te-am pus ...

IOLA: Încapi și tu ...

GUFU (*remușcările continuă*): Te-am lăsat pe mâna ei ... care fură mâncare ... Toată ziua molfăie ...

IOLA: Începe, începe ...

GUFU: Cum o dregem, Iola – tată? Nu știi de nici unele? Pe unde scoatem cămașa?

IOLA: Știi ce? ... Lasă!

GUFU: N-ai cultură! ... Nu cunoști muzica, nu cunoști poezia, nu cunoști cibernetica, nu cunoști antropologia, geologia, epistemologia, geografia, paleontologia, fiziopatologia, radiolocația, arheologia, plastografia, anatomia, fiziologia, igiena, geometria, algebra, speologia, istoriologia și nici desenul tehnic. Ce ne facem? Cum să te fac să râzi? (*dezolare printre personaje*) Am dat cu băta-n baltă! ... (*Se scarpină încet; toată lumea se molipsește*) Dacă nu te mărit azi ... cine știe când mai am timp ...

ZENO: Ce poți face azi, nu lăsa pe mâine ...

BUBI: ... lasă pe poimăine, că poate nu mai e nevoie. (Zeno ghiont lui Bubi)

GUFU: Ia, vedeți, ce treabă avem mâine!

ZENO: Măine ... mâine ... mâine mergem la vânatoare de caprorațecurcostruți. (*semnal ca la radio*)

GUFU: Dar poimăine, ce fac?

ZENO: Poimăine ... poimăine ... e ziua lui Bubi! (*semnal ca la radio „Mulți ani trăiască”*)

GUFU (*șușoteală; își freacă palmele*): Dar răspoimăine?

ZENO: Răspoimăine ... răspoimăine ... răspoimăine se împart gogoșile și langoșii ... (*satisfacție printre curteni*)

GUFU: Uuuu! Dar pespoirăspoimăine?

ZENO: Pespoirăspoimăine ... pespoirăspoimăine ... pespoirăspoimăine avem tăierea porcului și crăpelniță cu bal de șorici cu zeamă de varză acră ... (*revine*) Fără zeamă de varză acră ...

GUFU (*indignat*): Fără zeamă de varză acră?

ZENO: Fără. Așa zice doctorul.

GUFU (*verde*): Așa zice?

ZENO: Așa.

GUFU (*o clipă de meditație*): Îi tai capul.

ZENO: Cum vrei!

GUFU: Să i-l tai ... să nu i-l tai?

ZENO: Hai o dată, nu ne ține!

GUFU: I-l tai!

ZENO: E ultimul tău cuvânt?

GUFU: Am zis! (*către străjeri*) Tăiați-i capul!

BUBI (*languros*): L-am și tăiat, împintenatule ...

GUFU: 'ai nu mai spune! ... (*meditativ*) A fost ... un medic bun.

BUBI: Trebuia tăiat de mult...

GUFU (*insinuant*): Și tu ești un sfetnic bun, Bubi ... (*Bubi realizează pericolul*) Dar pesdupoirăspoimăine, ce fac?

ZENO: Pesdupoirăspoimăine ... pesdupoirăspoimăine ... A! Se întoarce corabia cu pufuleți! (*jubilație în sală*)

GUFU: Dar pesdupoimăinerăsdupos?

ZENO: Pesdupoimăinerăsdupos? ... Avem bilet la matineu.

GUFU: Dar răspesdupoimăinerăsdupoimăi?

ZENO (*înăbușit*): Vin gealații cu chiria.

GUFU: Cum? N-am plătit chiria? Parc-am plătit ...

MARȚAFIȚA (*demonică*): N-ai plătit chiria? Unde-s banii de chirie? (*se repede la Gufu*)

GUFU (*fuge*): Nu da! Nu da! (*ascunzându-se după Zeno și Bubi*) Tăiați-i capul! Bubi ... tu-mi ești ca uns pe inimă ... Fă ceva cu ea ...

MARȚAFIȚA (*se retrage*): Mai veniți voi la mine după miere...!

GUFU (*dă din mâini; își drege vocea, își recaută demnitatea*): Iola, fetițo ... vezi bine în ce rahat mă aflu ... leagă-te la cap și du-te învârtindu-te! ... Vezi bine că ne stai în gât ... Ia-ți soț și șterge-o!

IOLA: Aș!

MARȚAFIȚA: Hai, că văd negru din cauza ta. Valea!

ZENO: Zău, ne stai ca un cui în talpă.

BUBI: Parc-ai fi o muscă-n ...

GUFU: Hai, nu te ține scai ...

ZENO: Crede-ne și pe noi ... Trebuie să-ți dăm papucii ...

IOLA (*plânge*): Nu vreau papuciiii ...!

GUFU: Îți dăm ce vrei, numai zbughește-o! Cizmulițe vrei?

BUBI: Îți dăm o tavă cu gogoși.

IOLA (*plânge*): Nu vreau nimic ... Vreau să râd!

GUFU (*condescendent*): Vezi că nu te ține capu' ...

IOLA: Eu n-am râs niciodată. Vreau să râd. Dacă mă faceți să râd, îmi iau catrafusele și m-am topit.

TOATE PERSONAJELE (*încântare generală*): Uaaaa! ...

MARȚAFIȚA (*descoperă soluția*): Să vină Lulu ...!

BUBI (*luminat*): Sigur, să vină Lulu ...!

MAI MULȚI CURTENI: Să vină! Lulu, Lulu, Lulu!

BUBI (*discret, lui Gufi*): Vocea meselor!

GUFU: O nenorociți ... Cine știe ce-o să iasă? O să-i intre p-o ureche și-o să-i rămână acolo ...

ZENO: N-are-a face. O să fie tuț...

BUBI: Hai, c-acu-i totuna. S-o facem de pomină!

GUFU (*nu foarte hotărât*): Dacă ziceți voi ...

BUBI: Tu hotărăști ce zicem noi ...

ZENO: Vax! Noi hotărâm ce zici tu ...

MARȚAFIȚA: Ce zici tu zicem și noi

PRIMUL CURTEAN: Ce știm noi ce zice el?

AL DOILEA CURTEAN: Ce știm noi, nu zice el ...

AL TREILEA CURTEAN: Ce vrea el nu zicem noi ...

UN STRĂJER: Ce vrea el, nu știm nici noi ...

AL DOILEA STRĂJER: Ce vrem noi nu știe el ...

PRIMUL CURTEAN: Ce vrea el, ce vrem și noi ...?

AL DOILEA CURTEAN: Ce știm noi ce vrea și el ...?

AL TREILEA CURTEAN: Ce e vremea fără el?

UN STRĂJER: Ce e el fără de noi?

TOATE PERSONALJELE: Ce, suntem cu toții boi?

GUFU (*tace lung*): Să vină! (*jubilație în sală; semnal ca la radio; personajele îl caută pe Lulu prin sală, prin culise...*)

ZENO (*către Iola*): O să te facă paf!

GUFU (*părintește*): Bucură-te, fata mea! ... C-ai s-auzi minciuni cum numai pe vremuri se mai spuneau. Că adevărata minciună nu mai are nevoie de gură și numai așa se vede minciuna, când se dă de trei ori peste cap și iese tot minciună ... Că o minciună așa de gogonată doar la o mie de ani se naște și-ți umflă capul și-ți bagă tremur în ficăței și nici pielea n-o să-ți rămână întinsă ca o tobă și nici genunchii, genunchii necutremurați, căci marea minciună uriașă e aici și e timpul să te înfrupți din ea ...

UN STRĂJER: Nu-i!

GUFU: Cum nu-i? Cotobăiți bine! (*către Bubi*) Nu cumva l-ai căsăpit?

BUBI (*jignit*): Se poate?

AL DOILEA STRĂJER: S-a roit.

GUFU: Cum? Cine?

AL DOILEA STRĂJER: Așa se pare ... S-a cărăbănit. Să n-am parte ...

GUFU: Da' nu se poate! După el! Găbjiți-l! Puneți laba pe el!

UN STRĂJER: S-a dosit bine.

AL DOILEA STRĂJER: Tace chitic.

GUFU: Puneți șoricarii după el. Îl vreau viu! Îl omor!

(*Lulu intră relaxat și se așează pe tronul lui Gufi; într-un târziu este observat*) Bună treabă! Ce-i cu tine, mă, Lulu, mă?

LULU (*plictisit*): Nu mai vreau să fiu bufon!

GUFU (*prefăcut îngrijorat*): De ce, Lulu, de ce?

LULU (*lehamite*): Sunt bolnav.

GUFU: Te trage ața? Spune! Ce-ți lipsește ție aici? Haleală ai ... stropeală ai ... zaharicale ai ... dulcețuri, siropuri, cofeturi, halva, pufuleți, baclavale. Ce nu ți-am dat eu ție, stropșitule?

LULU (*scârbit*): Nu mai vreau.

GUFİ: Să-mi faci tu mie una ca asta ...

LULU: Nu mai pooot!

BUBI (*ironic*): Ți s-au sleit puterile?

LULU: Nu.

ZENO (*așijderea*): Ai făcut varice?

LULU: Nu.

BUBI (*se îndreaptă către Lulu*): Gâlmițe pe limbuță?

LULU: Nu.

ZENO (*așijderea*): Oreion în pantalon?

LULU: Nu.

BUBI (*pune mâna pe Lulu*): Măzărice în ureche?

ZENO (*așijderea*): Gâtul? Ochiul? Nasul? Pleoapa? Ce să-ți scurtăm ca să te-ndreptăm? (*Bubi și Zeno îl înșfacă pe Lulu și îl târăsc în avanscenă*)

GUFİ: Rogojină ai ... Pernuță este ... Oliță, jucărioare ți-am dat ... Peticuțe de coate ți-am cusut ... La tuns te-am ținut ... De puricat, te-am puricat ... În urechi te-am spălat cu mâinile mele ... De fandosit te-am lăsat să te fandosești ... Unghiile ți le-am tăiat ... Picioare în fund, nu ... Palme peste dinți, nu ... De urzicat nu te-am urzicat ... Bobârnace ... așa și așa ... Ce mai vrei tu de la sufletul meu?

LULU (*pretext*): Mă supără timpanul ...

GUFİ: He, he, he ... De ce n-ai spus așa? Să ți-l scoatem ... (*scoate o șurubeniță și i-o plimbă pe sub ochi*)

LULU (*speriat*): Mă doare la răs ...

BUBI: Boală grea!

ZENO (*îngrijorat*): Se ia?

LULU (*plângăcios*): Cum aud că se râde ... o dată simt că ceva moale mi se coace în urechi ...

ZENO (*speriat de-a binelea*): Nasol ...

GUFİ (*privire ucigătoare către Zeno; lui Lulu*): Tocmai acum, la nunta fetei?

LULU (*geme*): Jur pe limba mea ... Am dureri îngrozitoare ... Bașca zvâcnit în fundul capului ...

BUBI: Boală de lux!

MARȚAFIȚA: E bine să bei ceai de măselariță.

GUFİ: Aș! Trebuie umblat la scăfârlie ...

BUBI: Îl dregem noi!

ZENO: Îl facem ca nou. Îi retezăm din mofturi ... (*Bubi și Zeno îi dau bobârnace lui Lulu; îl ciocănesc cu bastoanele*)

LULU (*prefăcut disperat*): Zău, credeți-mă! Am îmbătrânit și eu ... Măcar zece zile să stau liniștit ... Să nu mai aud ... Să nu mai văd ...

GUFİ (*sare ca ars*): Să nu mai vezi, ai? Lulu, îndată e nunta. Trebuie să răspunzi la întrebări ... (*Bubi și Zeno se pregătesc din nou de bumbăceală*)

LULU (*acceptă*): Bine! Dați-mi întrebări! Vreau întrebări!

BUBI (*îl mângâie pe scăfârlie și îi mai dă un bobârnac*): Ești băiat bun!

ZENO (*așijderea*): Ești de treabă!

GUFİ: Te iert. Fă-te-ncoace. Hai, copăcel.

ZENO (*îl ajută să se ridice*): Trage aer în piept!

BUBI (*așijderea*): Limba-napoi! (îi îndeasă limba în gură)

GUFİ: Capul sus! Pieptu 'nainte!

ZENO: Parcă-i mai neted! (*îl pipăie*) O fi tot?

BUBI (*așijderea*): Și duhnește mai bine ...

GUFİ (*clic, clic, două bobârnace*): Oricum, sună mai cristalin.

MARȚAFIȚA: Ce mai! E a-ntâia!

GUFİ: Să facem o probă! (*către Lola*) Ciulește-te bine, fata mea! S-ar putea să auzi ce nu s-a auzit, să afli ce nu se poate și să te miri de ce nu este. (*către Lulu, apăsându-i ochiul sănătos*) Ia spune, Lulu, ce ai tu aici?

LULU (*geme*): Un ochi (*agitație în sală; Gufi face liniște cu bastonul*)

GUFİ: Bine, bine, da' ce fel de ochi?

LULU (*plictisit*): Care vede.

IOLA (*către Gufi*): Cum adică, vede?

GUFİ (*către Iola*): Răbdare! (*către Lulu*) Cum adică, vede?

LULU: Vede lucruri ...

GUFİ: Care lucruri?

LULU: Masa, scaunul, draperia, lingurițele, farfurioarele ...

GUFİ: Și mai ce?

LULU (*deștept*): Toate lucrurile care sunt.

GUFİ: Vede și-n burtă?

LULU (*învins*): Nu, în burtă, nu ... (*râs grotesc la personaje*)

IOLA (*nu râde*): Ce zice ăsta, tată?

GUFİ (*către Iola*): Mai așteaptă! (*către Lulu*) Da' cum e posibil, Lulu, dacă zici că vede, de ce nu vede și-n burtă?

LULU: Nu vede decât pe-afară. (*orbii se tăvălesc de râs; Iola tot mai uluită*)

GUFİ: Râzi, Iola, râzi! Tu n-auzi prăpăstiile?

IOLA: Ce prăpăstii, tată?

GUFİ (*uscându-și lacrimile*): Și cum sunt lucrurile, Lulu?

LULU: Sunt colorate ...

GUFİ (*potolind vacarmul*): Cum adică, colorate?

LULU: Au ceva pe deasupra ... o culoare ...

GUFİ (*prefăcut*): Aha! Un fel de piele ...

LULU: Nu e piele, e altceva ...

GUFİ: Moale sau tare?

LULU: După cum se nimerește.

GUFİ (*înnebunit de râs; la fel și curtea*): Râzi, Iola, râzi! N-auzi cum le scoate și le-ncâlcește? (*către Lulu*) Arată-ne și nouă o culoare, Lulu!

LULU: Iarba ...

GUFİ: Iarba? Iarba e culoare?

LULU: Nu, iarba e verde ...

GUFİ (*potolind râsul monstruos din sală*): Lulu, zăpăcitule! Iarba nu e verde, e tăioasă.

LULU: E și verde și tăioasă.

GUFİ: Auzi, ce gugumănie! Râzi, Iola, râzi!

IOLA: Râd, tată, da' nu mă prind ...

GUFİ: Stai s-auzi una mai gogonată ... (*către Lulu*) Da' cerul cum e?

LULU: Cerul e albastru ... (*haz general, pufnituri copioase*)

GUFİ: Ești prost ca oaia, Lulu! Cerul nu e albastru, cerul e ușor. Tu nu vezi că stă pe capul nostru și nici nu-l simțim?

LULU: Nu stă pe capul nostru.

GUFİ: Da' unde?

LULU: E departe, sus ...

GUFİ (*ridică mâna*): Aici?

LULU: Mai sus.

GUFİ (*se întinde cât poate*): Aici?

LULU: Nu. E sus de tot. Nu-l poți atinge cu mâna.

GUFİ (*în picioare pe tron*): O fi mai sus de acoperiș?

LULU: Mai sus. E atât de sus, că nici o pasăre nu-l poate atinge.

GUFİ: Te-am prins! Dacă-i așa de sus, cum poți să zici că-i albastru? L-ai atins cu mâna?

LULU: Nu! L-am văzut cu ochiul.

GUFİ: Da' ce, ochiul e pentru atins?

LULU: Păi nu l-am atins cu ochiul ... L-am văzut cu ochiul.

GUFİ: Da' de ce n-ai văzut cu urechea sau cu nasul?

LULU (*pentru el*): Mor! Nu mai pot! Mă arunc!

GUFİ: Stai, nu te ambala! ... Trage-ți aer în suflet ... Îți pun o întrebare mai ușoară ... Zăpada, zăpada cum e?

LULU: E albă ...

GUFİ (*haz*): Bravo, Lulu! Și eu care credeam că e rece!

ZENO (*îi întinde un măr*): Da' mărul ăsta cum e?

LULU: E roșu ...

ZENO: Mușcă din el! (*Lulu mușcă flămând*) Ei?! Cum ți se pare? Nu e dulce?

LULU: În gură e dulce. Da' afară e roșu. (*sala se zguduie de râs*)

GUFU (*face liniște cu bastonul*): Lulu, recunoști că gura face scuipat?

LULU: Da.

GUFU: E drept că urechea face ceară?

LULU: Da! Da!

GUFU: Și pielea, nu-i așa că face sudoare?

LULU: Așa-i!

GUFU: Iar ochii fac lacrimi! (*triumf*) Poți să zici că nu-i așa?

LULU: Ba da!

GUFU: Deci ochii sunt pentru lacrimi, nu pentru văzut! (*aplauze; Gufu se înclină; își dă brusc seama că degeaba se înclină și începe să-i pupe pe cei care îl aplaudă; un fel de triumf în Parlament ...*)

LULU (*furios*): Ba nu, ba nu! Sunteți orbi, sunteți niște trăncălăi! Sunteți orbi blestemați!

ZENO: Iar îi sare țandăra ...

LULU (*furios*): Nu pricepeți nici cât negru sub unghie ... Treceți prin lumină ca gâsca prin apă ... Orbi! Orbi!

GUFU: Toată lumea e oarbă, Lulu ...

LULU: Ba nu!

GUFU: Ia te uită! Altă trăsnaie!

LULU: Unii oameni văd! Văd ... (*își dă seama că e inutil și renunță*)

GUFU: Care-s ăia?

LULU: Îi știu eu ... Sunt.

ZENO: Arată-mi-i și mie! ... Să pun mâna măcar pe unu'. Să-l aduc aici, să mai avem un bufon ...

LULU (*înghițit de râsetele sălii*): Sunt mulți, mulți! Eu vin de acolo.

IOLA (*profitând de haos*): Eu te cred!

LULU (*către Iola*): Cum?

GUFU: Bine-ai făcut că ai venit, Lulu ... Altfel muream de plictiseală. (*șut în fund lui Lulu*)

LULU: Uite că plec, na! (*pleacă în sală*)

ZENO: Baftă!

IOLA: Vin și eu cu tine!

BUBI: Cale bătută!

MARȚAFIȚA: Vezi să nu te mănânce câinii!

LULU: Nu mă credeți ... Niciodată nu m-ați crezut ... (*dispare*)

GUFU (*așezându-se obosit*): Nebun mai e!

IOLA: Poate că nu era nebun ...

GUFU: Vino la pieptul meu, fata mea! ... Era să te omoare ... Rău am făcut că l-am adus ...

ZENO: Toți bufonii sunt nebuni ...

BUBI: Și reciproc ... (*nimeni nu înțelege logica*)

GUFU: Pe mine, să vă spun drept, m-a cam plictisit ...

BUBI: Și pe mine ...

ZENO (*cască*): Pe mine chiar m-a luat căscatul ...

MARȚAFIȚA (*cască și ea*): Eu chiar am ațipit ...

(*toate personajele cască, se întind, stau să adoarmă*)

GUFU: În ultimul timp se cam repetă ...

BUBI: O ține una și bună ...

ZENO: Altă dată mai scornea câte ceva ...

GUFU: Eu m-am cam săturat de el.

BUBI: Ar cam fi timpul să-i tăiem capul ...

MARȚAFIȚA: Chiar! Nu mai face nici cât o ceapă degerată.

ZENO: Sperie copiii ...

MARȚAFIȚA: Auzi! Iarbă verde!

ZENO: M-am scârbit de el ca de mere acre ...

GUFU: Așa, așa ...

BUBI: Peste trei zile e tăierea porcului ... Eu zic să-l tăiem o dată cu porcul ...

IOLA: Ba eu aș vrea să-l mai aud ...

MARȚAFIȚA (*speriată*): A sucit capul fetei!

GUFU: A cam sărit peste cal, e drept. Trebuie băgat la zdup cu căluș și cu țepușă ...

IOLA (*persuasivă, ciudat de vicleană*): Tăticule ... Lasă-mi-l mie! Eu tot nu pricep nimic ... Am să mă joc cu el ...

GUFU: Ți-l dau de zestre, dacă te măriți!

IOLA: Mă mărit!

GUFU: Primești pețitorii?

IOLA: Primesc!

(*aplauze; Gufi încântat; dintr-o dată ceva îi atrage atenția*)

GUFU (*adulmecă prin aer*): Ce-i asta?

BUBI: Ce să fie?

ZENO: Cum?

(*toată lumea adulmecă prin aer; în sală pătrunde miros de gogoși*)

UN STRĂJER (*pătrunde în sală rupt, însângerat, ultima suflare*): Măritule!

(*dă chix în fața tronului*)

ACTUL al II-lea

Sala tronului; lola singură; apoi Lulu; apoi Gufi și celelalte personaje; apoi Firfircă, Gârneață și Tontonel; Macabril.

IOLA: Lulu! Unde ești?

LULU (*vine în buza scenei; în șoaptă, repede*): lola, măcar tu să ma crezi ... sunt locuri în care oamenii văd ... sunt mii de orașe ... acoperișurile sunt roșii, copacii sunt verzi ... Toamna frunzele se fac galbene, ca aurul. Marea e albastră și se înnoadă cu cerul ... caii sunt albi, păsările sunt violete ... murele sunt negre, castanele sunt cafenii ...

GUFU: Ce-i? Spune! Nu muri!

UN STRĂJER (*prăbușit în brațele lui Gufi*): S-au adus gogoși la chioșc! (*moare*)

(*toată lumea se repede spre uși; îmbulzeală mare; se calcă unii pe alții în picioare*)

GUFU (*se înghiesuie și el; văzând că nu poate ieși, se întoarce pe tron*): Stați! (*încremenire*) Rușine! (*tăcere lungă*) Când patria pierde un soldat, se cade să fim de față ... Măcar un minut ... Cum vreți să supraviețuim? Trecând peste cadavre? Rușine! Mortul nici nu s-a răcit și voi vă repeziți la gogoși ... Mai stați o clipă ... Gândiți-vă la el! ...

(*se aduce o targă; "mortul" este așezat cu evlavie; personajele se apropie; toată lumea rămâne în reculegere; Gufi o șterge pe ușă în vârful picioarelor; i se aud mai apoi pașii repezi și nerăbdători pe scările palatului; brusc toată mulțimea se repede strivind ușile; lola rămâne singură; zgomotul pașilor se sting*)

IOLA: M-am săturat de minciunile tale!

LULU: Eu nu mint.

IOLA: Toată lumea de aici minte.

LULU: Eu nu.

IOLA: Lulu, tu vezi?

LULU: Eu sunt chior.

IOLA: Ce-nseamnă asta?

LULU: Văd, da' numai cu un ochi.

IOLA: Arată-mi-l! (*Iola îi cercetează ochiul*) De ce-l ții deschis?

LULU: Toți văzătorii își țin ochii deschiși ...

IOLA: Și pe asta de ce nu-l ții deschis?

LULU: Țsta e bolnav.

IOLA: Aha! Iar minți!

LULU: Nu mint.

(*Iola fuge în spatele tronului și arată două degete, apoi cinci, apoi un măr*)

LULU (*înțelege jocul*): Două, cinci, un măr ...

IOLA (*revine*): Nu se poate! De unde știi?

LULU: Pentru că văd, Iola. Înțelegi? Ochiul meu ajunge până la tine. Te vede. Mă crezi?

IOLA: Lulu, vreau să văd și eu!

(*tunete; zgomot infernal; Lulu dispăre; se întorc Gufi și celelalte personaje înfulecând gogoși*)

UN STRĂJER (*din fundul sălii*): Preaînfulecatule ... pețitorii nu mai au răbdare ...

GUFİ (*lingându-se pe buze*): S-aștepte!

ALT STRĂJER (*din fundul sălii*): Au tocit preșul de la uși ... (pleacă)

UN STRĂJER (*din fundul sălii*): I-a apucat damblaua ... Unu' s-a ...

GUFİ: Ce?

UN STRĂJER (*din fundul sălii*): ... s-a pierdut cu firea.

GUFİ: Hai, roiu'! Îi chem îndată. (*către Iola*) De ce nu halești? Halește, ca să fii grasă ... (*îi șterpelește din gogoși*) Să nu creadă că te țin nehrănită ... la mine în casă. (*molfăie*) Noi se cade să fim cu toții grași ... și rotofei ... ca să se vadă ... că avem crăpelniță ... (*către curteni*) să nu se

șușotească degeaba ... Că nu sunt un pârlit ... Întâi și-ntâi ... să știi și tu ... trebuie băgat la ghiozdan ... trebuie pusă burta la cale ... apoi ...

ALT STRĂJER (*tărăboi mare; din fundul sălii*): Prealogopedule! Nu mai e de glumă! Au prins a sparge ș-a dărâma ... Se apropie de pivniță! (*pleacă*)

GUFİ: Nu! La pivniță nu!

UN STRĂJER (*disperat*): Nu-i putem opri! Sunt mulți ...

GUFİ: Câți?

STRĂJERII (*fug, se întorc*): Trei!

GUFİ: Să intre! (*străjerii dispar; către Iola*) Ești gata, fata mea? (*către Marțafița*) Marțafițo, mai dă-o cu parfum! (*doica dă drumul la robinet și se execută*) Așa ... (*către curte*) Mai dați-vă și voi cu parfum ... să nu se creadă că suntem nespălați. (*toată lumea se dă cu parfum; mare bălăceală; se ung sânguincios pe la încheieturi, pe gingii și printre degetele de la picioare; din fundul sălii apar și cei trei pețitori, ciufuliți și speriați; par un animal cu multe brațe și picioare care se rostogolește prin sală; se tot împiedică unii de alții*)

(*pețitorii ajung cu greu în fața lui Gufi*)

FIRFIRICĂ: Unde-i? ...

TONTONEL: ... hm? ...

GÂRNEAȚĂ: ... fa-fa-fata?

GUFİ: Răbdare, ciumeților, răbdare! (*îi cercetează pe rând*) Mă, tu nu ești Firfircă? Nu ești ăla cu platfusul?

FIRFIRICĂ (*mândru*): Io îs.

GUFİ (*îl încearcă pe al doilea; îl caută pe sub bărbie; îi trece un deget prin ureche după care și-l șterge de gulerul pețitorului*): Tu trebuie să fii Gârneață! N-ai făcut tu în pat până pe la 10 ani?

GÂRNEAȚĂ (*triumfător*): Da, da' dup-aia m-am po-po-tolit.

GUFİ: Nu mai faci?

GÂRNEAȚĂ: Ma-mai deloc.

GUFİ (*cercetându-l pe al treilea*): Auuu! Tontonel! Ce mai face tac'tu, i-au crescut dinții?

TONTONEL: I-au crescut trei ... Da' și mie unu' ... (*casă gura și îi arată lui Gufi*)

GUFİ: Frumos dinte!

TONTONEL: Tata o zâs c-o să mai iasă ...

GUFİ: O să iasă, o să iasă ... când o face plop'u pere ...

TONTONEL: Mă iei la vale?

GUFİ: Ț-ț-ț! Sunteți băieți buni. Păcat de voi! Mai bine rămâneți pe-acasă ... Mă, voi știți să pașteți vaca?

TOȚI: Știm.

GUFİ: Da' să vă-nsurați știți?

TOȚI: Știm! (*speriați ei înșiși de răspuns, duc mâinile la gură*)

GUFİ: Bine, mă! Ia spuneți, ce dați voi pe fată?

FIRFIRICĂ: Întâi s-o dibuim ...

GÂRNEAȚĂ: Poa-poate n-are ce-i tre-trebuie ...

TONTONEL: Că tata o zâs ... că dacă-i zăludă ... s-o lăsăm baltă ...

FIRFIRICĂ: ... și s-o luăm la palme ...

GÂRNEAȚĂ: ... la pi-picior ...

FIRFIRICĂ: Așa, la picior ... că pe noi nu ne duci cu preșu' ...

TONTONEL: Că tata o zâs că mata ești cam parșiv și-nșeli lumea la cântar ...

GUFİ: Hait!?

GÂRNEAȚĂ: ... că nici noi nu su-suntem de ... de ... de ieri de-alal-lal-laltăieri.

TONTONEL: Vrem să cântărim marfa!

GUFİ: Luați-o fărtaților! V-o dau pe cercetate. Marțafițo, adă fata!

MARȚAFIȚA (*împingând-o pe Iola*): Mergi drept! Gura-nchisă!

TONTONEL (*ezită să o atingă*): Are cap?

GUFİ (*face un patrat mare în aer*): O grămadă.

FIRFIRICĂ: Are gât?

GUFİ: Iola, ia tușește tu puțin ... (*Iola tușește și se îneacă; tuse convulsivă*) Ei!?

GÂRNEAȚĂ: A-are u-u-umeri?

GUFİ: A-are ...

TONTONEL (*înghite în sec*): Are și ... sau ...?

GUFİ (*către Marțafița*): Are și sau?

MARȚAFIȚA: Are, are ...

FIRFIRICĂ: Da' gogoși știe să facă?

GUFİ: Nu! (*indignare pe cei trei pețitori*) Da' nici să le mănânce nu știe.

GÂRNEAȚĂ: Tot e bi-bi-bine.

FIRFIRICĂ: Gură, nas?

GUFİ: La egalitate.

TONTONEL: De'ște? Tot cinci?

GUFİ: Câte de'ște ai, Iola-tată?

IOLA: Zece!

FIRFIRICĂ: Nu e cheală?

GUFİ: Nici măcar în glumă.

TONTONEL: De vorbit, vorbește?

GUFİ: Cum să nu?! Iola, spune a!

IOLA: A!

GUFİ: Ei?!

GÂRNEAȚĂ: La câte s-s-se s-s-scoală?

GUFİ (*se scarpină-n cap*): Cam la câte, Marțafițo?

MARȚAFIȚA (*rușinată*): Cam la un'spe.

GÂRNEAȚĂ: Auuuu! (*pețitorii sușotesc și se distrează*)

FIRFIRICĂ: Da' zestre?

TONTONEL: N-o luăm fără zestre!

GÂRNEAȚĂ: Mai bi-bi-bine lip-lip-lipsă.

GUFİ (*acru*): Care zestre? Ce zestre?

FIRFIRICĂ: Zestre! Să ne dai zestre!

GUFU (*caută susținerea curtenilor*): Cine-a mai auzit de zestre? Pe la noi nu e cu zestre ...

GÂRNEAȚĂ: Sun-sunteți înapoiți, d-aia!

GUFU: Îi dau o slugă.

FIRFIRICĂ: Slugă avem. Tu să ne dai gogoși.

GUFU (*ars*): Nu dau gogoși!

TONTONEL: Fără o mie de gogoși nu iau fata!

GUFU: Sunteți ticăiți?

GÂRNEAȚĂ: Nici eu. O la-la-las în zeama ei ...

GUFU (*siderat*): O mie de gogoși?

FIRFIRICĂ: O mie una!

GUFU (*se îneacă*): O sută ...

FIRFIRICĂ: O mie!

GUFU: În vremurile astea? O sută ...

FIRFIRICĂ: Taci, c-ai dosit la ciorap!

GUFU: Eu?

FIRFIRICĂ: Ești mîncău!

GUFU: Eu mîncău? Tu ești mîncău! Să ieși afară!

FIRFIRICĂ: Eu ies, da' ea rămâne fată bătrână ...

GUFU: Două sute ...

FIRFIRICĂ: Nouă sute ...

GUFU: Mor! Mor! Nouă sute de gogoși! Mai bine o omor cu mâna mea decât să-i dau nouă sute de gogoși.

FIRFIRICĂ: Treacă ... opt!

GUFU: Trei!

FIRFIRICĂ: Sub opt sute nu scad nici mort.

GUFU: Nu dau peste trei sute nici să mă ungi cu miere.

FIRFIRICĂ: Nu fii hapsân!

GUFU: Hoțule!

FIRFIRICĂ: Șapte sute și cu asta basta!

GUFU: Patru sute! (*îi întinde mâna*). Batem palma!

FIRFIRICĂ: Nooo! Nu mă amețești tu pe mine. Tu să iei în tăbărcă pe cine-ai mai luat ...

GUFU (*plângăreț*): Firfircă, dragă ... Eu te amețesc pe tine? Tu nu vezi în ce hal ne zbatem? Jur pe ochii mei! Dacă n-am, n-am!

FIRFIRICĂ: Minți! Ești huligan și zulitor. Ai stat la pârnaie înainte de a lua tronu'.

GUFU: Ce te bagi?

FIRFIRICĂ: Istoria va vorbi!

GUFU: Vax! Nu va vorbi!

TONTONEL: Va vorbi, va vorbi! Pereții au urechi ...

GUFU: Cinci sute! Ultimul cuvânt.

FIRFIRICĂ: Ca să nu zici că sunt țoapă ... șase sute!

GUFU: Niciodată!

FIRFIRICĂ: Atunci adio! Ai să-ți muști unghiile!

GUFU: Cale bătută! Așa fată nu mai găsiți voi ...

FIRFIRICĂ: O să-ți facă ceai la bătrânețe ... o să-ți pună ventuze ...

GUFU: O să fluierați a pagubă ... Nici dracu' n-o să vă ia ...

FIRFIRICĂ (*spre sală*): Fete? Câtă frunză ...

GUFU: Astea-s fete? Habar n-au să dea cu telu' ...

FIRFIRICĂ (*sfat tainic cu ceilalți*): Cinci sute cincizeci!

GUFU (*sfat tainic cu ceilalți*): Sec!

FIRFIRICĂ (*discret*): L-am păcălit!

GUFU (*sclipitor*): L-am dus!

FIRFIRICĂ: Îmi place să lucrez cu dumneata. Ești om de-nțeleș.

GUFU: Vino să te pup. Ești firfiroi de treabă.

FIRFIRICĂ (*printre efuziuni*): Mai ai și alte fete? (*Țoc, țoc*) Adă gogoșile!

GUFU: Care gogoși?

FIRFIRICĂ: Cum care?

GÂRNEAȚĂ: Te fa-fa-faci într-o u-u-ureche?

TONTONEL: Cinci sute cincizeci în cap.

GUFİ: Păi ... nu-s gata ...

GÂRNEAȚĂ: Ne-a fe-fen-fentat ... Mă scoa-scoate din pa-pa-papuci ...

GUFİ: Nu-s gata, fraților! Eu am casă grea ... Aluatul dospește încet ...

FIRFIRICĂ: No, atunci ai stricat tocmeala. Sal'tare!

TONTONEL: Sta ... stai! Că tata o zâs să nu vin acasă fără mireasă că-mi dă cu șutu' ...

GÂRNEAȚĂ: Și da-dacă nu ne-nsu ... răm azi ... când ma-ma-mai avem timp?

TONTONEL: Măine avem meci ...

GÂRNEAȚĂ: Poi-poi-poimăine po-po-popice ...

TONTONEL: Răs-poimăine se-mpart corcodușele ...

GÂRNEAȚĂ: Du-du-după aia îndopăm gă-gă-găștele ...

TONTONEL: Sâmbătă furăm lemne ... vin sărbătorile ... prindem muște pentru undiță ...

GÂRNEAȚĂ: Da-da-dacă n-o facem azi ... ră-rămânem de că-că-căruță.

TONTONEL: Mă juipoaie tata ...

FIRFIRICĂ: Fie! *(către Gufi)* O luăm ș-așa. *(toți trei o înșfacă pe Iola și dau să plece)*

GUFİ: Stați! Stați! HUUUUOOO!

FIRFIRICĂ: Ce mai e?

GUFİ: Păi cum?

GÂRNEAȚĂ: Ce mai vrea?

GUFİ: Toți trei?

TONTONEL: Păi ce-are?

GUFİ: Băăă, ciufuceilor! Păi nu toți. Unu'!

TONTONEL: Cum unu'?

FIRFIRICĂ: Numa' unu' poa' s-o ia de nevastă! Nu toți ...

GÂRNEAȚĂ *(se scarpină)*: Zău?

TONTONEL: Ești sigur?

GÂRNEAȚĂ: Fără șa-ș-a-șagă?

TONTONEL: Auuu! Așa o zâs și tata ...

GUFİ: Păi? Cum o-ncepuserăți era ușor ...

FIRFIRICĂ: Da' de ce numa' unu'? Că noi ne-avem ca frații ...

TONTONEL: Cum o dregem?

GÂRNEAȚĂ: S-o facem juma-juma ...

FIRFIRICĂ: Ba pe din trei! *(fiecare se repede la fată pentru împărțeață; Marțafița se aruncă între pețitori și Iola)*

GUFİ: Fata trebuie pețită! *(priviri șocate între pețitori; către Bubi și Zeno)*
Cum se pețește?

BUBI *(timid)*: Să-i zică vorbe dulci ...

ZENO: S-o giugiulească ...

BUBI: Să-i înmâneze plecăciuni ...

GUFİ: Giugiuliți-o cu plecăciuni!

ZENO: Burdușiți-o cu daruri!

BUBI: Fandositi-vă! Spuneți vorbe goale!

ZENO: Mormăiți poezioare, dați din aripi, ridicați-vă coada, smotociți-vă moțul! ...

GUFİ: S-a-nțeles?

TONTONEL *(către Iola)*: Ia-mă pe mine, că mă bate tata ...

FIRFIRICĂ: Te țin în puf! Îți fac șerbet! Te gâdil la călcăie ...

GÂRNEAȚĂ: Eu pot face ca-ca-ca mânzu' ...

GUFİ: Bravo! Bravo! Așa! Ei? Iola! Pe care îl alegi?

IOLA: Știu și eu, tată?

GUFİ: Gândește-te, fata mea, gândește-te! ...

IOLA *(în avanscenă)*: Nu mă pot hotărî, tată! ... Toți îmi par frumoși ...

PEȚITORII: Oooo!

IOLA: Toți îmi sunt dragi ...

PEȚITORII: Eeee!

IOLA: Sunt sclipitori și hrăniți toți trei ... (*încet*) Mai bine să se ia-ntre ei ...

PEȚITORII: Aaaa?!

GUFU: Cum așa, fata mea?

IOLA: Ce să-ți spun? Inima mea e a lor ...

GUFU (*lângă Iola, îngrozit*): Te-ai dilit, fata mea?

IOLA: Îmi place mai ales Firfircă ...

GUFU: Lănțoiul ăsta?

IOLA: Da' și Tontonel mi s-a lipit de suflet ...

GUFU: Vlăguitul ăla?

IOLA: De Gârneață nici să nu mai vorbim ... Îmi vine să mi-l ung pe pâine ...

GUFU (*îngrozit*): Fonfăitul de Gârneață? Îți place?

IOLA: L-aș asculta zi și noapte ...

GUFU (*către Zeno și Bubi*): Ce-o fi cu ea?

BUBI: Vâsta ...

ZENO: Vine o vreme când ... mă-nțelegi ...

GUFU: Na! Ce ne facem? (*către Marțafița*) Ce taci, Marțafițo? Alege tu unul stăpânii tale!

MARȚAFIȚA: Nu mă-ncumet, prealăfăitule ...

GUFU: Alege-l, Marțafițo! Caută-i bine și alege-i după dinți.

MARȚAFIȚA (*îl apucă pe Firfircă*): Ia cască gura! (*îi cercetează dinții*) Te gâdili?

FIRFIRICĂ: Nu, da' mă furnic ...

MARȚAFIȚA: Nu ești bun ... (*către Tontonel*) Cască gura, Tontonel! (*îi scoate dintele*) Ce-i cu dintele ăsta?

TONTONEL: Mi-ai scos clonțul! Te omor!

MARȚAFIȚA: Avea dinte fals!

TONTONEL: Dă dintele-napoi! Secătură!

MARȚAFIȚA: Cască gura să ți-l pun! ... (*i-l pune*) Hai, Gârneață!

GÂRNEAȚĂ: Nuuu! Nu su-su-suport mână de fe-fe-femeie ... Îmi vine să mă legăn ...

(*ușile se deschid furtunos și intră străjerii*)

UN STRĂJER: Măritule! Nenorocire! (*stupoare în sală: cum? ce?*)

AL DOILEA STRĂJER: A dat laptele-n foc! (*panică: unde? care? când?*)

UN STRĂJER: Blestem! Vine blesemul peste noi! Ne-am ars! (*pleacă; gălăgie afară; aerul vibrează; au! nu! cum? de ce?; bubuituri; tunete*)

ZENO: Parcă se-aude un vânt ...

BUBI: Fluieră careva pe casă ...

GUFU: O fi vinerea neagră ... (*pentru sine*) Ori o fi venit ceasul?

PRIMUL CURTEAN: Parcă mârâie ceva sub talpa casei ... (*toți cu urechea la podea*)

AL DOILEA CURTEAN: Parcă se plimbă cineva pe acoperiș ... (*toți se plimbă pe sub pașii prezumtivi*)

GUFU (*înfricoșat*): Zeno, fă-mi o frecție!

BUBI: Parcă s-a lipit pardoseala sub tălpi ...

ZENO: Ne-au ajuns din urmă gafele și matrapazlâcurile ... (*panică printre curteni*) S-or fi rupt temeliile ...

BUBI: A plesnit miezul lumii ...

MARȚAFIȚA: Să n-o ia cu potop ...

IOLA: De-ar porni ... Să ne dăm și noi cu barca ...

GUFU: Help! Help!

AL TREILEA CURTEAN: Să închidem porțile!

UN STRĂJER: Să batem ușile în cuie!

AL DOILEA STRĂJER: Să ne punem vată în urechi!

GUFU: Asta-i! Asupați-vă urechile! (*toată lumea își astupă urechile; se face liniște totală*) Ei?! Parcă-i mai bine! ...

ZENO: E mult mai bine ...

BUBI: E chiar mai bine ca-nainte ...

GUFU (*triumfător*): Ne-am ambalat degeaba. O fi căzut vreo prună.

BUBI: O fi sughițat vreun câine ...

GUFU: Stați blânzi să facem o probă.

(toată lumea își desprinde încet mâinile de pe urechi; liniște totală; personajele își îndepărtează și mai mult palmele; brusc, cataclismul reîncepe; personajele sunt aruncate în toate părțile)

GUFU: Maaaaamăăă! *(își acoperă din nou urechile; personajele îl imită)*
(liniște totală)

TONTONEL *(în liniștea totală):* Am sfeclit-o!

FIRFIRICĂ: Ce ne facem?

GUFU: Nu facem nimic. Stăm așa.

GÂRNEAȚĂ: Cât?

GUFU: Cât o fi nevoie.

FIRFIRICĂ: Să ne cărăbănim! Să fugim!

TONTONEL: S-o fi deschis gura pământului ...

GÂRNEAȚĂ: O să ne-nghi-ghi-ghită ...

TONTONEL: Eu vreau la mama ...

GÂRNEAȚĂ *(plâns):* Eu tot ... că nu-s de pe-aici ...

FIRFIRICĂ *(lui Gufu):* Ai o fată ... proastă ca o cizmă ...

TONTONEL: Ne lipsim de ea ...

GÂRNEAȚĂ: H-h-huuuooo!

FIRFIRICĂ: Ne-ai păcălit la gogoși ...

TONTONEL: Acu' ne ții cu palmele pe cap ...

GUFU *(furios):* Gura, plăpândiilor! Afară! Afară! *(peștorii fug din palat, prin sală; vrea să pornească după ei și-și ia mâinile de la urechi; reîncep tunetele; peștorii dispar definitiv)*

GUFU *(astupându-și repede urechile):* Las' că v-arăt eu! ... numai să treacă valul ...

ZENO: Zău, măritule, ce facem? Asta nu e viață ...

GUFU: Ce, ai obosit?

MARȚAFIȚA: Mă dor coatele ...

GUFU: Mârâiților! Nimic nu vă place! Las' că vă obișnuiți voi și cu asta. Ce-i mare lucru să-ți ții palmele pe urechi? E chiar sănătos. Nu vă mai intra praful ...

BUBI: O fi Macabril?!

GUFU: Canci! Eu mă tem de Macabril. E sfârâit rău ... Taie coada la pisici ... Bolborosește în somn ... Adună zeamă neagră în borcane ... *(tunete, bubuieli, răs infernal)*

GUFU *(implorator):* Macabril, 'nțeleptule ... E nenorocire ...

ZENO: A dat blestemul peste scăfârlia noastră ...

BUBI: Ni s-au scufundat corăbiile ...

MARȚAFIȚA: Ne-a pierit piuitul ...

(tunete, bubuieli, răs infernal)

PRIMUL CURTEAN: Spune-ne, înțeleptule, cine ne poate ajuta?

AL TREILEA CURTEAN: Macabril, scoate-ne basma curată! ...

MARȚAFIȚA: Nu ne lăsa ... de dragul fetei ...

IOLA: Macabril, îți stă în putere să ne ajuți?

AL DOILEA CURTEAN: Spune, Macabril, ce să fie?

UN STRĂJER: Ajută-ne, înțeleptule! ...

AL DOILEA STRĂJER: Nu ne chinui, Macabril! ...

PRIMUL CURTEAN: Spune, cum o dregem? ...

AL DOILEA CURTEAN: Unde să ne ducem? ...

AL TREILEA CURTEAN: Să ne rugăm?

PRIMUL CURTEAN: Să batem mătânii?

GUFU: Macabril, îmi crapă capu'! Scoate-ne din rahat! ...

MACABRIL *(tunete, bubuieli, răs infernal):* Ei, aș! Vi s-a făcut de joacă și n-aveați lăutar ... Așa vă trebuie ... Ați semănat vânt și ați cules furtună ... Povestea s-a spus până când s-a sfârșit, ce a fost de văzut s-a auzit și ce a fost de auzit s-a văzut; ce s-a spus n-a fost minciună, numai ce s-a auzit a fost neadevăr, nu v-ați temut de întuneric, da' de lumină o să vă temeți și mare bătaială o să fie; că omul negru a venit și stă sub pat la

măritul împărat; și el stă cu lumina ochilor la pândă și din ochiul lui se va scurge pieirea voastră; (*tunete, bubuieli, răs infernal*) că decât un rege mic mai bine zeamă de cucută unsă pe nimic; și băgați la cap că numai ce nu se poate nu există iar lumina le naște pe toate; acu' sacu' a ajuns la fund și s-a făcut anu' o mie și se vor auzi trâmbițele ca să se mai schimbe perdelele pe la ferestre și să se mai spele rufele în împărăție ... că nu e rușine să fi orb, numai să nu-ntuneci și pe alții ... (*tunete, bubuieli, răs infernal*)

GUFİ: Macabril, ajută-ne!

ZENO: Pune umăru' cu noi!

BUBI: Fii capu' nostru!

MARȚAFIȚA: Lecuiește-ne!

GUFİ: Nu pleca! Îți poruncesc să stai!

(*tunete, bubuieli, răs infernal; personajele își astupă din nou urechile; liniștea revine*)

GUFİ: Ce ne facem? Ce ne facem?

PRIMUL CURTEAN: Omul negru?

AL DOILEA CURTEAN: Omul negru?

GUFİ: Toată lumea la scotoceală! La pândă și la răzuire! La șmotru! Să răzbiți și să-l găsiți!

ZENO: La atac!

BUBI: Înainteee!

GUFİ (*bastoane pe spinare celor doi*): Căutați prin colțuri, prin unghere și prin firide!

BUBI: Pe sub paturi, pe sub scaune și pe sub dulapuri!

ZENO: Prin sertare și pe sub saltele!

GUFİ: Trebuie dibuit! Trebuie ras de pe fața pământului!

BUBI: La luptă, fraților! Acum ori niciodată!

ZENO: Nici un pas înapoi!

GUFİ: Cine nu-l găsește va fi aspru pedepsit!

(*toată lumea caută febril; încăperea este răscolită; orbii se ciocnesc unii de alții, se caută unii pe alții, se prind și se bat între ei; harababură generală; Gufi este prins la mijloc, pe tronul regal și primește dupaci*)

AL DOILEA CURTEAN: El e! Are gâtul gros!

GUFİ: Nu dați, mă!

AL TREILEA CURTEAN: L-am găsit!

GUFİ: Eu sunt ... eu!

BUBI: Minte!

ZENO: Să i se taie limba!

BUBI: Să i se taie capul!

ZENO: Daaaa! Să i se taie capul!

GUFİ (*se zbate, mușcă; totuși încasează bătaie de la toți*): Capul ... pe dracu ... Sunt eu, Gufi!

UN STRĂJER: Ce tupeu!

AL DOILEA STRĂJER: Dați-i la moacă! Nu-l lăsați să deschidă gura!

GUFİ: Hopa! Că vă trimit pe toți la ocnă!

AL DOILEA STRĂJER: 'r-ai al dracului!

BUBI: Să fie dat la câini!

GUFİ (*terminat*): Taci, Bubi, că te fac arșice!

BUBI: Tac măritule! (*realizează situația; restabilește ordinea*)

GUFİ (*scuturându-se de praf*): Proștilor! Dați în mai-marele vostru?!

BUBI (*umil*): Le-a scăpat ... Iartă-i!

GUFİ (*turbat*): Gura! Luați palatul palmă cu palmă ... urcați pe acoperișuri, săpați în beciuri, răscoliți mormintele, stropșiților! Zgâiți-vă bine urechile!

(*ies cu toții din sala tronului; se aude tot mai slab larma căutării; Gufi, rămas singur, urcă pe tron, urmărește peretele de fundal și își mișcă degetele pe un contur, extrem de precis, trădându-și aptitudinile vizuale; se uită în jur de câteva ori, speriat*)

LULU (*cocoșat pe balcon*): Cu-cu!

GUFU (se întoarce *speriat*): Cine-i?

LULU: Cu-cu!

GUFU (*vine în avanscenă*): Care ești? Ce vrei?

LULU: Cu-cu-ri-guuuuu!

GUFU (*îl vede pe Lulu*): Dă-te jos!

LULU: Da' de unde știi că sunt sus?!

GUFU: Te ... aud!

LULU: Ei, da ...

GUFU: Ești de mult acolo?

LULU: De când lumea.

GUFU (*furios*): Spurcăciune! Dă-te jos!

LULU: Hi, hi! N-ai vrea să vii mai bine să mă iei?

GUFU: Am să pun străjile să te biciuiască ...

LULU: Aha, ai văzut că te-am văzut și acu' te-au luat năbădăile?

GUFU: N-am văzut nimic! Nu știu nimic! Ești un pungaș! Trebuia să te scurtez de cap. Am fost un prost.

LULU: Și cum ziceaii ... Nu există văzători?

GUFU: Nu!

LULU: Care va să zică toți sunt orbi?

GUFU: Da!

LULU: Iar de văzut, văd numai nebunii ...

GUFU: Da!

LULU: Măi, să fie! Oare nu-i fi și mătăluța oleacă nebun?

GUFU: Eu? Nebun? Ce-ți veni?

LULU: Că prea te-ai repezit dintr-o dată la culori ...

GUFU: Culori? Care culori? Ce-s alea culori?

LULU: Ei, na! ... Oi fi eu chior, da' prost nu-s ...

GUFU: Ba ești! Că te bagi unde nu-ți fierbe oala!

LULU (*râde*): Așa!?

GUFU: Am să-ți scot fumurile! ... Din pielea ta o să fac o tobă și din scăfârlie am să fac două scrumiere ...

LULU: Tare supărat văd că ești, măritule ...

GUFU: Vezi bine.

LULU: Aha, așadar recunoști că există văzători?

GUFU: Nu știu. Poate că da, poate că nu ...

LULU: Măritule! Eu știu că tu știi că eu văd.

GUFU: Poate că știu, poate că nu știu ...

LULU: Da' și tu știi că eu știu că tu vezi.

GUFU: Eu nu văd! Eu sunt orb! Uite! Mi s-au tocit degetele de atâta pipăit. Uite ... sunt orb. Na ... m-am împiedecat ...

LULU: *Ai vrut* să te împiedeci, măritule ... Tu *vrei* să fii orb. Tu *nu ești* orb!

GUFU: Ba sunt! Ai văzut tu că nu sunt? Sunt!

LULU: Când *vrei* ești orb. Da' când nu *vrei*, vezi mai bine decât vede vulturul din înaltul cerului.

GUFU: Lulu, nu mă nenoroci!

LULU: Te-am nenorocit eu, stăpâne?

GUFU: Nu mai trăncăni, Lulu. Palatul are urechi. Să nu te audă cineva ...

LULU: De ce te temi, măritule?

GUFU: Oamenii sunt răi, sunt atât de răi ...

LULU: Te temi de oameni?

GUFU: Oamenii sunt schimbători, nu poți să știi niciodată ...

LULU: Un lucru nu-nțeleg eu, stăpâne ...

GUFU: Taci! Taci! Dacă nu-nțelegi, nu-ți bate gura de pomană!

LULU: Cum așa? Vreau și eu să mă luminez ... Vreau să-mi spui și mie cum ai făcut de i-ai prostit așa?

GUFU: Unde vezi că i-am prostit? Cine ți-a zis că i-am prostit? Nu i-am prostit!

LULU: De ce i-ai orbit, măritule? De ce le ții ascunsă taina luminii? Ce câștig ai de aici, măritule?

GUFU: Eu? Eu? Eu nu am nici un câștig. Mă vezi pe mine cu vreun câștig?

LULU: Atunci? Dacă nu ai nici un câștig, de ce-i ții în orbire?

GUFU: De ce-i țin? Păi ... e câștigul lor ... e spre binele lor.

LULU: Cum așa? Cum adică *spre binele lor*? Se bucură ei că sunt orbi?

GUFU: Se bucură, se bucură ...

LULU: Îi vezi tu că se bucură?

GUFU (*ca ars*): Nu mai vorbi așa! (*se uită în jur*) Să știi că se bucură. N-ai să mă crezi, dar ei sunt fericiți.!

LULU: Sunt fericiți?

GUFU: Da, da ... Orbii sunt cei mai fericiți dintre oameni. Nu-și bat capul cu nimic, nu au de umblat, nu au de alergat, nu au de întrebat ... Fiecare își vede de somn, de sculat, de mâncat ... Tu nu vezi că la mine, aici, au de toate? Spune și tu ... Le lipsește ceva? Îi doare ceva? Îi arde ceva pe dinăuntru? La ce bun să vadă? Văzul aduce numai necazuri. Azi vezi una, mâine alta ... După ce vezi începi să fugi după ceea ce vezi ... Și fugi și fugi ... Nu te mai saturei alergând ... Toată viața fugi după lucrurile văzute și niciodată nu le atingi cu adevărat ... Numai suferință se alege după alergarea ta și numai praful de pe tobă îți mai rămâne după o viață de alergare ... Zău ... Gândește-te și tu! Nu e mai bine așa? Te scoli, halești, asculți clopoțelii, te culci de prânz, te scoli la cafea, mai asculți o dată clopoțelii, te culci de seară. Nu tu fugă, nu tu caznă, nu tu dorință deșartă ... Spune și tu dacă nu e mai bine așa? Nu am inventat țara asta ... crede-mă! Nu e om mai fericit decât cel care n-are nimic de dorit.

LULU: Hmm ... Și atunci ce te-ai gândit? Ia să-i orbesc eu pe toți, că numai așa nimeni n-o să-și dorească nimic ...

GUFU: Vezi? Vezi? Ai priceput. Ești isteț. Vino să te pup!

LULU: Lasă, mai încolo ...

GUFU: Nu, nu ... Vino acu'! Să mor dacă-ți fac ceva!

LULU: Lasă, pupă-te singur.

GUFU (*scrâșnind din dinți*): Spurcăciune!

LULU: Cum ai zis?

GUFU: Nu vrei să vii aici, să vorbim omenește?

LULU: Da' până acum am vorbit păsărește?

GUFU: Hai lângă mine! ... Am alune ... Am migdale ... Hai să ronțaim migdale!

LULU: Tare ți-e frică de adevăr, măritule.

GUFU: Care adevăr? Ce adevăr?

LULU: Te roade ceva pe dedesubt ... Nu vrei să se știe, că dacă s-ar ști mai multe, s-ar dărâma ...

GUFU: Lulu, nu vrei tu să pleci frumușel prin poarta din dos și să mă lași pe mine singur în palatul meu?

LULU: Nu. Vreau să văd ce-ți mai coace mintea.

GUFU: Îți dau ceva de cheltuială ... Îți dau și zece linguri de argint ...

LULU: N-am trebuință. Mănâncă tu cu ele!

GUFU: Zău, Lulu ... te căpățuiesc ...

LULU: Aș! Am să stau aici să văd cum te joci de-a v-ați ascunselea ...

GUFU: Rău faci că te pui în gură cu mine ...

LULU: Auzi, măritule, de unde știi că lor le place să fie orbi?

GUFU: Le place! Le place!

LULU: Ți-au spus ei că le place? Sau îi vezi tu că le place?

GUFU (*țipă*): Taci! Le place. Îți jur că le place. Știu eu că le place.

LULU: Știi tu?

GUFU: Da, știu eu.

LULU: Știi tu mai bine decât ei ce le trebuie și ce nu le trebuie?

GUFU: Da, știu ... Dacă-i las de capul lor se dărâmă șandramaua. E mult mai bine așa. Crede-mă.

LULU: Ce te faci, măritule, dacă se află că tu ești văzător?

GUFU: Nu sunt! Ți-am spus eu că sunt? M-am jucat cu tine. Te-am păcălit. Te-am tras de limbă. Nu sunt.

LULU: Ce te faci, măritule, dacă lumea se dezmeticește și-ți află taina?

GUFU: Taci, mă, taci!

LULU: Tare o să-ți mai dai în petec, măritule ...

GUFU: Ai de gând să mă părăști?

LULU: Eu nu părăsc, stăpâne. Eu numai stau să văd cum se coace fructul.

GUFU: N-o să se coacă prea repede ...

LULU: Nici nu știi când se coace. Ș-odată vezi că s-a dus puful de pe păpădie și nu mai ai cu ce ascunde ...

ACTUL al III-lea

Sala tronului; Iola singură; apoi Robderouă; apoi Gufi și celelalte personaje.

(Iola îl caută pe Lulu; se aude o trâmbiță la intrarea în palat; intră Robderouă)

IOLA: Lulu, mincinosule, unde ești?

ROBDEROUĂ: Ia te uită!

IOLA *(icnet de spaimă)*: Tu cine ești?

ROBDEROUĂ: Eu sunt Robderouă? Dar tu?

IOLA *(se retrage)*: Eu sunt ... Iola. Fiica regelui. Ce cauți aici?

ROBDEROUĂ: M-a prins noaptea pe drum și caut adăpost.

IOLA: Ce-i aia noapte?

ROBDEROUĂ *(surprins)*: Când se face întuneric.

IOLA: Aha ... Nu pricep.

ROBDEROUĂ: Când apune soarele se face întuneric, pricepi?

IOLA: Ce e soarele?

ROBDEROUĂ *(își plimbă mâna prin fața ochilor lolei)*: Nu știi ce e soarele?

GUFU: Taci! Fugi! Să nu te mai aud! *(ca scos din minți)* Fugi! Taci! *(își astupă urechile)* Să nu te mai văd! *(realizează; își acoperă ochii)*

IOLA: Nu știu. Eu sunt oarbă.

ROBDEROUĂ: Îmi pare rău ...

IOLA: De ce? Pe aici toți sunt orbi.

ROBDEROUĂ: Toți, toți?

IOLA: Da. Și tata și doica mea și Zeno și soldații ... toți. Lulu, bufonul nostru, spune că e rău să fii orb. Da' eu nu cred. De ce e rău să fii orb?

ROBDEROUĂ: Nu știu. Poate că e rău. Dar poate că nu e rău.

IOLA: Toți suntem orbi aici și ne simțim foarte bine ...

ROBDEROUĂ: Sunteți orbi dintotdeauna?

IOLA: Da' ce-ți închipui? Dintotdeauna!

ROBDEROUĂ: Frumoasă țară!

IOLA *(face o reverență)*: Fii binevenit în țara orbilor! Dar trebuie să ai grijă. *(tainic)* Te caută.

ROBDEROUĂ: Cine?

IOLA: Toți.

ROBDEROUĂ: De ce?

IOLA: Vor să te facă arșice. Nu le plac văzătorii! Se tem de văzători. Se tem tare. Ei zic că văzătorii nu există.

ROBDEROUĂ: Și tu? Ce zici?

IOLA: Eu zic că există.

ROBDEROUĂ: Sigur că există. Sunt mulți văzători ... Sunt orașe întregi cu văzători.

IOLA: E adevărat că acoperișurile caselor sunt roșii?

ROBDEROUĂ: Da, Iola.

IOLA: Cum e culoarea roșie?

ROBDEROUĂ: Ca mărul.

IOLA: Hai, spune! Mai spune-mi despre culori ...

ROBDEROUĂ: Castravetele e verde ... Gogoșarul e roșu ... Morcovul e portocaliu ... Lămâia e galbenă ... prunele sunt albastre ... din albastru și galben iese verde ...

IOLA: Cum așa? Din prune și lămâi ies castraveți?

ROBDEROUĂ: Nu, Iola, nu! Din culori ... dacă amesteci culori ...

IOLA: Aha ... N-am înțeles! Auzi, Robderouă ... vopsea e culoare?

ROBDEROUĂ: Aoleuuu!

IOLA: Te-am necăjit? N-am vrut să te necăjesc. Nu mai fac ... Mai îmi spui?

ROBDEROUĂ: Sigur.

IOLA: Oare n-aș putea și eu să învăț să văd?

ROBDEROUĂ: Cu ce?

IOLA: Cu mâinile.

ROBDEROUĂ: Nu știu ... poate că se poate ...

IOLA: Se poate, se poate ... Cu degetele ... Uite, cu degetul ăsta știu culoarea roșie. Simt deja că s-a învățat cu culoarea roșie ...

ROBDEROUĂ: Iola, nu te amăgi!

IOLA: Ba se poate. Spune-mi, hainele tale sunt colorate?

ROBDEROUĂ: Da.

IOLA: Și în roșu?

ROBDEROUĂ: În toate culorile.

IOLA (*cu degetele începe să caute culorile; apoi, cu inelarul de la mâna stângă*): Aici!?

ROBDEROUĂ: Cum ai ghicit?

IOLA: N-am ghicit, am văzut ... Și aici ... (*descrie locurile unde găsește culoarea roșie*)

ROBDEROUĂ: Adevărat ...

IOLA: Acum arată-mi culoarea albastră!

ROBDEROUĂ (*își scoate mantia policromă, o așează pe jos și îi conduce mâna Iolei*): Uite, aici e culoarea albastră. Simți?

IOLA: Da, simt.

ROBDEROUĂ: ăsta e violet, ăsta e maro ... asta e roz ... roz înseamnă roșu cu puțin alb în el.

IOLA: Dar albul?

ROBDEROUĂ: Mânecele mele sunt albe ... cămașa mea e albă ... și batista.

IOLA: Și aici? Aici e o culoare pe care nu o cunosc.

ROBDEROUĂ: ăsta e mov.

IOLA: Mov ... Și ăsta?

ROBDEROUĂ: ăsta e negru.

IOLA: Aha, negru ... Așa e negru ... (*Iola se ridică și începe să-și numere degetele*) Acum știu! ăsta e negru, ăsta e alb, ăsta e albastru, ăsta e roșu, ăsta e verde, ăsta e galben ... ăsta e violet ... ăsta e portocaliu, ăsta e maro ... ăsta e roz! Zece! Le știu! Vrei să le vezi?

ROBDEROUĂ: Vreau!

IOLA: Stai un pic ... (*alunecă prin încăpere*) Aici nu ... aici nu ... Robderouă, pereții ăștia sunt colorați?

ROBDEROUĂ: Nu prea.

IOLA: Dar cum sunt?

ROBDEROUĂ: Spălăciți ... cenușii ... ceva între alb și negru ...

IOLA: Și totuși eu cred că sunt colorați ... simt că sunt colorați ...

ROBDEROUĂ: Te înșeli, Iola, n-au pic de culoare.

IOLA: Uite ... îmi tremură degetele ... Când mă apropii de peretele ăsta, îmi tremură degetul verde ... aici cel roșu ... când mă apropii de colțul ăsta îmi tremură degetele galben și portocaliu ... Când mă apropii de podea îmi tremură degetul violet.

ROBDEROUĂ: Te dor degetele. Ești obosită. Ai ascultat prea multe povești și ai obosit

IOLA: Nu se poate, Robderouă! Încăperea asta e colorată! Uite, aici ... *(îl trage după ea și îl silește să pună palmele pe o porțiune a peretelui)* Aici nu e un cerc roșu?

ROBDEROUĂ: Nu e.

IOLA: Precis?

ROBDEROUĂ: Precis.

IOLA: Tu nu vezi bine, Robderouă!

ROBDEROUĂ: Ba văd, Iola ... Dar nu e nici un cerc roșu ... E numai o pată murdară ...

IOLA: E un cerc roșu!

ROBDEROUĂ: Nu e!

IOLA: E! *(începe să scrijelească cu unghiile; pe urmele lăsate răzbate o culoare roșie puternică)*

ROBDEROUĂ: Nu se poate!

IOLA: Ce-i?

ROBDEROUĂ: Dedesubt e roșu!

IOLA: Unde?

ROBDEROUĂ: Aici ... *(începe să dea praful jos de pe perete; pulberea superficială cade și apare un cerc de toată frumusețea)* E un cerc roșu ... Dar a fost acoperit ...

IOLA: Acoperit cu ce?

ROBDEROUĂ: Cu praf, cu var, cu ... *(începe să răzuiască peretele)* Iola, peretele ăsta e colorat!

IOLA: Nu ți-am spus eu? Aici e o linie galbenă ...

ROBDEROUĂ *(scrijelește; apare linia galbenă)*: Așa e ...

IOLA: Și aici în colț ... e ceva ... verde ... *(Iola își scoate eșarfa și începe să dea praful jos)* Nu? E ceva verde?

ROBDEROUĂ: Așa e ... E zugrăvit un copac ...

IOLA: Și aici ... e ceva albastru ... și alb ... și roșu!

ROBDEROUĂ: Și mov ... și violet ...

(de sub stratul superficial apare un frumos păun desenat în toate culorile)

IOLA: Ce-i asta? Sunt atâtea culori că mă dor degetele ... Simt că nu mai am destule degete pentru toate culorile ...

ROBDEROUĂ: E un păun ... Un păun cu penele vopsite în mii de culori ...

IOLA: A! Ce mă fac? Eu nu am o mie de degete ...

ROBDEROUĂ: Nu-i nimic. Ai să înveți și așa ... Ai să vezi numai prin vârful degetelor ... și apoi ai să îndepărtezi ușor degetele și ai să vezi de departe, prin aer ...

IOLA: Crezi că am să pot?

ROBDEROUĂ: Ai să poți.

IOLA: Sunt fericită. Niciodată n-am știut că palatul e colorat ...

ROBDEROUĂ: Ciudat ... Cum poate să fie colorat palatul orbilor?

IOLA: Simt cum toate culorile se rotesc în jurul meu ... Simt cum trăiesc ... parcă tremură, parcă se mișcă încet ... Roșul respiră mai tare, albastrul e mai leneș ... violetul e mai zglobiu, maroul e morocănos ... rozul e glumeț, albul e sincer și tăcut ... Parcă sunt vii toate, parcă trăiesc în aer ...

ROBDEROUĂ: Cine le-o fi pus aici? Și când?

IOLA: Nu știu.

ROBDEROUĂ: Poate că voi n-ați fost orbi dintotdeauna, lola! Poate că s-a întâmplat mai târziu ... Poate că cineva ... a acoperit culorile ca să vă orbească mai ușor ...

IOLA: Nu știu. Nu cred. Ce-ți pasă?

ROBDEROUĂ: E o taină aici, lola ... și n-o să am liniște până când n-am să-i dau de cap ...

(de afară se aud voci; hărmălaia crește, se apropie)

IOLA: Hiii! Vine tata! Repede! Vino să te ascund!

ROBDEROUĂ: Unde?

(cei doi coboară în fosă)

(Intră Gufi. E rupt și sfâșiat. Când ajunge în dreptul păunului colorat, tresare. Pare că îl arde ceva și sare în sus. Se liniștește dincolo de zona colorată. Ascultă cu atenție. Întinde mâinile și și le retrage violent. Mormăie ceva. Se duce indecis spre tron și se prăbușește în el. Găsește pălăria lui Robderouă și își face vânt cu ea)

UN STRĂJER *(intră epuizat de căutare; lângă păun are aceleași reacții ca și Gufi; pipăie, ascultă, mormăie; către Gufi, oarecum liniștit):* Am dat chix!

GUFİ: Mai caută!

UN STRĂJER: E pitit bine. Tace chitic.

GUFİ: Gura! După el!

UN STRĂJER: Zău. Frecăm manganu' de pomană.

GUFİ *(își șterge nasul, sudoarea și lacrimile cu mantia străjerului):* Ține-o tot așa!

UN STRĂJER: Nu e bine. Ne trbuie un vicleșug.

GUFİ: N-avem vicleșug.

UN STRĂJER: O să ne dăm duhul căutându-l.

GUFİ: Duh avem.

UN STRĂJER: Ne tocim sandalele ...

GUFİ: Hai, fă pași! Bagă tare! Și mai scutură-te că ești îmbâcsit. *(Gufi îi dă să miroasă pălăria. Străjerul se retrage cu aceleași ezitări în dreptul păunului; este amețit și greșește drumul; se izbește de zidul colorat și scoate un răcnet de durere; dispare)*

PRIMUL CURTEAN *(intră; reacții de spaimă în dreptul păunului; se prăbușește la picioarele tronului):* Ne-am găsit nașul. *(își șterge nasul, sudoarea și lacrimile cu mantia lui Gufi)* Nu-i.

GUFİ: Ești băiat bun ... Mai caută.

PRIMUL CURTEAN: Da' nu mai ține. Zău! Ne trebuie plan de bătaie ...

GUFİ: N-avem plan. Ne batem fără plan. *(Gufi îi dă să miroasă pălăria)* Valea! *(Curteanul se retrage; rictus lângă păun)*

AL DOILEA STRĂJER *(surmenat de tot):* N-am baftă ... *(Hop! Păunul)* Am făcut bătături la tălpi ... *(Se prăbușește)* Mi s-au înnodat varicele ...

GUFİ: Unge-te cu apă rece! Îți trece cât ai zice pește.

AL DOILEA STRĂJER: Nu mai am suflu ... Mi-au răgușit toate căile ... Mă tem de-o dambla.

GUFİ: Vrei să-ți fac o frecție? *(Îi face o frecție)* Nu te lăsa tocma' acu', în ceasu'-al doispelea ... E ca și prins ...

AL DOILEA STRĂJER: Ciuciu!

GUFİ: Tocmai mă gândeam că fără un plan și fără un vicleșug nu mai merge ...

AL DOILEA STRĂJER: L-am scotocit și-n minele de pix.

GUFİ: L-om prinde când l-o păli foamea și oboseala. *(Gufi îi dă să miroasă pălăria)* Hai, zbughește-o! *(Stăjerul se retrage; Gufi gândește intens; face câțiva pași tremurători; explorează păunul; aude pași și fuge)*

la loc; Zeno și Bubi apar ținându-se unul de altul; se prăbușesc de oboseală, lângă păun; ce de zvâcnete și zvârcoliri!)

ZENO: Au! Arde!

GUFİ: Ce arde?

BUBI: Auch! Foc!

GUFİ: Care foc?

ZENO: Mi-a luat un rând de piele ...

BUBI: E iute! Mi-am prăjit fundu' ...

GUFİ: O fi dat Marțafița cu ardei iute.

ZENO: De unde ardei iute?

BUBI: De doi ani nu s-a mai făcut ardei iute.

GUFİ: Atunci o fi vreo surpătură.

ZENO (*și Bubi aprobator*): Surpături s-au făcut.

BUBI (*mirosind în jurul păunului*): Locul ăsta e spurcat. Nu-mi miroase a bine ...

ZENO: Nu e bine când începe să duhnească sala tronului ...

BUBI: Pe aici a trecut ceva necurat ...

GUFİ: Hmm ... și mie mi s-a năzărit ...

BUBI: E-ncurcată rău. Așa cacialma de mult n-am mai înghițit. S-a frânt oiștea-n drum. N-avem alta. Trebuie prins, măritule.

GUFİ (*pentru sine*): Cum?

ZENO: I-a căzut cu tronc de noi și nu se mai dă dezlipit. N-are înfățișare, n-are glas, nu bea, nu mănâncă, nu pășește, nu lasă urme, nu face pipi, nu tușește. Parcă-i o arătare.

BUBI: S-a lipt ca o boală. Nu se-nfurie, nu se grăbește, nu se lasă. E ca moartea. S-a întins și roade din ce-a apucat. Dacă nu-l scoatem din gaură și nu-i punem căluș în gură, ne mănâncă de vii.

GUFİ: Ne trebuie un clenci.

ZENO: Tebuie bibilit cu grijă. După metode aerisite. Trebuie procedat cu coțcărie. Trebuie luat de la un capăt și dus până unde s-a nimerit.

BUBI: Trebuie umflată soba cu cărbune. Să iasă untu' din oameni. Trebuie făcut și trebuie dres. Numai așa batem palma.

GUFİ: Puneți, mă degetu' pe rană!

ZENO: Iată care-i buba! Trebuie să fim mai deștepți decât ne-a făcut mama și mai iuți decât cel cu două picioare. Fără să zdrăngănim arme trebuie să ieșim la trântă și din tăcere să ne facem laț. Ca-ntr-un clește trebuie strâns și din adânc numai cu momeală-l vom scoate.

BUBI: O singură secundă să nu mai prăpădim și s-o luăm la treipăzește. Cu o mie de urechi și cu o mie de nasuri îl vom încolți. Că numai o singură unealtă îi mai poate da de hac și-l poate hăcui pe dumnealui.

GUFİ: Care?

BUBI și ZENO: Pânda.

ZENO: Suntem boccii de cap că alergăm cu clopoței la picioare și chițcăind ca șobolanii ...

BUBI: Lângă uși și pe după colțuri trebuie să stăm, cu urechile ciulite și cu nările făcute pâlnie și îndelung de vom avea răbdare bine vom fi răsplătiți ...

ZENO: Să fim una cu peretele. Să ne ținem gura încleștată și prin firide, cotloane și zăvornițe să colcăim încet, pe după lacăte și prin dosul ușițelor, muțește și în ciulire de urechi și singură va veni prada de vom avea răbdare ...

BUBI: Că numai dacă nu vom mai face vânzoleală și babilonie va ieși de la locul ei ...

ZENO: Și noi, haț! de după ușă, că doar n-o să se poată ține nemâncat și nebăut atâtea zile ...

BUBI: Dă poruncă, așadar, să nu mai mișune ăștia ca furnicile și să nu se mai ciondănească între dâșii ca nucile în sac ...

ZENO: Fiecare să stea la locul lui cu un băț cu măciulie de piatră ca să-l poată mirui pe nămiloi când s-o arăta ...

GUFİ: Brava! Ați gândit adânc! Haideți să vă pup! (*Țoc, țoc!*)

BUBI: De gândit a fost ușor, de făcut e mai greu. Că ce-am spus din gură nu se leagă lesne și multe zile vom sta nemișcați și vom pândi până când s-o lămurii beleaua.

ZENO: Ba și noi între noi trebuie să ne pândim, că numai așa se țin verigile împreună și rămâne lanțul întreg.

BUBI: Pândă pândă și iar pândă! Și cine nu va pândi, arde-i-se-vor bice peste buci!

ZENO: Numai pândă ne mai scoate de unde ne-am băgat, măritule! Să pândim cu toții, cu silință și cu răbdare și vom fi mântuiți.

GUFU: Brava, bre! Să se sune d-adunare!

UN STRĂJER (*dă buzna*): Prealingușitul! (*sare în sus și iese din zona de culoare*) Ni s-a dus vloga tot orbecăind. Da' știi la ce ne-am gândit?

AL DOILEA STRĂJER (*intră furtunos*): Ne-am gândit că așa nu mai merge ... (*iese din zona colorată*) Că nici ortu' popii n-am vrea să ni-l dăm, da' nici să-l lăsăm pe altu' să bea caimacu' ...

UN STRĂJER: ... d-aia zic că decât să zburătăcim ca un stol turbat, nu-i mai bine să stăm drepti ca pereții?

AL DOILEA STRĂJER: ... că din pereți mai multe se aud și din spatele faldurilor multe se miros ...

UN STRĂJER: ... că dacă vom sta și vom pândi, mai multe vom dobândi.

AL DOILEA STRĂJER: ... Ei?

GUFU: Brava, mă! Haideți să vă pup! (*Țoc, țoc!*)

PRIMUL CURTEAN (*dă buzna; reacție la păun*): Măritulee! (*se prăbușește la picioarele tronului*) Mi-a script mintea un chichirez!

AL DOILEA CURTEAN (*intră în fugă; reacție la păun*): Că de când ne tot sucim în jurul cozii, ne-a ajuns mintea la cap, bașca amețea că ghidușul își râde de noi ...

AL TREILEA CURTEAN (*intră în fugă; reacție la păun*): Mai bine să facem oarece post și mai cu izbândă vom ieși ...

PRIMUL CURTEAN: Că iată ce ne-am gândit și pe spesele noastre am venit să-ți spunem ...

AL DOILEA CURTEAN: ... la pândă să ședem în loc să ne tot împiedicăm printre smârcurile și grădinile altora ...

AL TREILEA CURTEAN: ... că mai de ispravă vom fi stând smirna și ascultând pașii lui, decât boncăluind și lăsându-l pe el să asculte pașii noștri ...

AL DOILEA CURTEAN: ... că pândă e de aur și în adâncul ei cheia multor adevăruri se lăfăiește ...

AL TREILEA CURTEAN: ... că pândă e mama înțelepciunii și o pândă bine făcută e mai ieftină decât un galop nădușit.

GUFU: Brava, brava, brava! Treceți pe rând să vă pup! (*Țoc, țoc, țoc!*)

MARȚAFIȚA (*intră în fugă; reacție la păun*): Mărituuuleee! ...

GUFU: Ce ai, Marțafițo?

MARȚAFIȚA (*se întoarce cu fața la Gufu*): Nenorocire, măritule, nenorocireeeee! S-au cuibărit otrăvurile în inima meaaa ... (*se smiorcăie*)

GUFU: Nu boci, că nu pricep. Zi cu silabe! (*Marțafița se ține de cap și se vaietă*) Zi! Nu te mai bățâi!

MARȚAFIȚA: Mai bine ia-mi capul că, după ce mi-a fost dat să aud cu el, mi s-a făcut silă să-l mai țin pe umeeeri.

GUFU: Ei, aș! Te-ai speriat d-un pițigoi ...

MARȚAFIȚA: I-a otrăvit mintea ș-a apucat-o trâncăneala necugetatăăă ...

GUFU: Cum? Cine?

MARȚAFIȚA (*în hohote*): lola, fata noastrăăă ...

GUFU (*tușește încurcat*): Care lola?

MARȚAFIȚA (*își revine brusc; acuzator, explicativ*): Prințesa, floarea florilor cea neculeasă la care țineam mai mult decât la urechile din cap ...

GUFU: Ce-i cu ea? Ciripește!

MARȚAFIȚA (*plânge*): Nu pooot ...

GUFU (*către Bubi și Zeno*): Ș-o fi sclintit f'o gleznă? (*o scutură pe Marțafița*) Hai, varsă tot!

MARȚAFIȚA (*ca o țafă*): Aoleuuu! Aoooleu! Pe cine-am alăptat eu la inima mea și-am ținut-o ca un ou în palmă ...

GUFU: Pe cine? Spune, blestemat!

MARȚAFIȚA: A-nceput să vadă ... (*tunete, bubuieli; liniștea revine; stupoare printre personaje; încremenire totală*)

GUFU (*tremurând*): Ce vorbe-s astea, Marțafițo?

ZENO: Te-ai zdrumicat de tot?

BUBI: Ți s-a făcut de ghilotină?

ZENO: N-o asculta, măritule! Are sare pe limbă ...

BUBI: E matoală rău ...

GUFU: Repetă, Marțafițo, că te bușesc! Fata mea a-nceput să vadă?

MARȚAFIȚA (*pentru sine*): Da... (*lui Zeno care o privește întrebător; convingător*) da ... (*lui Gufi*) DA!!! ...

GUFU: Ia-o pe-ndelete!

MARȚAFIȚA: Tot umblând eu de nebună, împunsă și împiedicată, ce m-am gândit? Nu-i mai bine să umble iepurele după vânător decât vânătorul după iepure?

GUFU: Păi?

TOATE PERSONAJELE: Păi!

MARȚAFIȚA: Așa că m-am pus la pândă!

GUFU: Vino să te pup! (*țoc!*)

TOATE PERSONAJELE (*aprobator*): Brava!

MARȚAFIȚA: Și-am pândit aici ... și-am pândit dincolo ... (*observă curiozitatea celorlalți*) și-am mai pândit o dată aici ... și-am mai pândit o dată acolo ... Și de la o vreme ce aud? Un glăscior ... Și de unde răzbătea?

ZENO (*intră în joc*): De sub ușă ...

MARȚAFIȚA: Și-a cui era ușă?

BUBI (*la fel*): A cui?

MARȚAFIȚA: A prințesei! ... Și ce-am făcut acușilea?

ZENO: Ai lipit timpanu' și-ai ascultat ...

MARȚAFIȚA (*triumfătoare*): Asta-i!

GUFU: Cum, clonțoaso, ai pândit-o pe fata mea?

PRIMUL CURTEAN: Pe prințesă?

AL DOILEA CURTEAN: Pe stăpâna noastră?

MARȚAFIȚA: Mucles! Nimeni nu-i curat ca lacrima și nici lola nu-i ușă de biserică.

GUFU: Cum ai zis?

MARȚAFIȚA (*se dă la Gufi*): Dacă nu te potolești, îți torn câteva verzi și uscate de-o să-ți piară auzul!

GUFU: Orb surd? (*înghite în sec*) Și?

MARȚAFIȚA: Și ce credeți că zicea încălțata?

BUBI: Ce?

MARȚAFIȚA: Număra.

ZENO: Și ce-i rău în asta?

MARȚAFIȚA: Păi nu număra numere ... Aici e buba ... Număra ...

TOȚI: Ce?

MARȚAFIȚA: Nici nu vă trece prin cap ... (*Gufi face, amenințător, câțiva pași către Marțafița*) Culori! (*spaimă generală*)

GUFU: Nu se poate! Ai făcut-o de oaie! Am mai auzit eu bârfe, da' ca asta nu ...

MARȚAFIȚA: Gura, fâsâitule, că nu mint!

ZENO: Și ce dacă număra?

BUBI: Le zicea și ea ca tolomaca ...

MARȚAFIȚA: Păi asta-i, că nu le zicea de una singură ...

ZENO: Au!

MARȚAFIȚA: Le zicea cuiva ...

BUBI: Avea pe cineva-n iatac?

MARȚAFIȚA: Da!

(pe Bubi îl apucă tusea convulsivă; Zeno stă să vomite)

GUFU *(aparte)*: În iatac la fată! ... Uuuu! Și ce zicea?

MARȚAFIȚA: Rădea.

GUFU: Ce rușine! Rădea de o fată oarbă, fără apărare ...

MARȚAFIȚA: Asta-i!

GUFU: Cum mai scot capu-n lume?

ZENO: Păiii ... e pierdut!

BUBI: S-a curățat ... Parc-aud deja cum îi plouă pe lespedea neagră.

GUFU: Dați alarma! *(către străjeri)* Răspândiți-vă! Intrați tip-tii! Vârâți-vă cu șiretlic! Legați-l fedeleș! Aduceți-l încoa'! *(către Marțafița)* Și pe ea! Le arăt eu ... Le bag eu mințile-n cap! *(străjerii dispar în fosă)* Că prea m-au scos din balamale! S-a-ndesit gluma!

ZENO *(se apropie și atinge peretele)*: Or fi culori? Să nu fie păreri ...

BUBI: Poate că-s adieri ... Poate că se rotește aerul pe deasupra ...

GUFU *(se apropie pe furiș și îi ia de urechi; îi aduce în avanscenă)*: S-au burzuluiit vremurile ... Cine iartă e luat de prost. Capul băgăreț trebuie să cadă. *(Bubi, Zeno gem, se caină)* Nu-l retezăm noi, ne retează el.

ZENO: Măritule, da' de ce ne temem noi de o pustie de culoare?

GUFU: Taci, dospitule, nu huli! Ce știi tu? Culoarea otrăvește simțurile. Se strecoară în adâncul tău și te roade. *(Poc! o palmă peste cap lui Zeno)* Te sapă până dă de apă. Te îneacă în minciuna miresmei. Și pe lângă tine, se mai îmbolnăvesc și alții. *(Poc! o palmă peste cap lui Bubi)*

(bufnituri, bubuituri, gemete, scâncete de sub scenă; străjerii se întorc cărându-l pe Robderouă; acesta este legat fedeleș de la brâu în sus, cu un sac tras peste față, basma la ochi și căluș la gură; lola bocește)

UN STRĂJER: L-am înșfăcat!

AL DOILEA STRĂJER: L-am pus sare pe coadă ...

UN STRĂJER: A căzut în cursă ca un guzgan ...

GUFU: *(către Robderouă)* Ai venit la miere și te-a împuns albina ...

ZENO: De ce n-ai stat tu pe-acasă, bre?

BUBI: Ai venit la ionatane ș-ai dat de pădurețe ...

MARȚAFIȚA: Fiică-ta l-a ascuns în lada de zestre ...

GUFU: Uuu! ... *(privindu-l pe Robderouă)* A și răposat? *(către lola)* De ce plângi, fata mea? Nu ți-a ajuns zestrea pe care ți-am dat-o și-ai început s-aduni și singură? Ai spurcat lada de zestre? *(lola plânge mai dihai)* L-ai băgat pe gușteru' ăsta în sfânta ladă pe care o ai de la mă-ta?

MARȚAFIȚA: Plodu' a dat în noi ...

UN STRĂJER: Ne-a zgâriat ca o leoaică ...

AL DOILEA STRĂJER: A stropit ca o pisică ...

GUFU: Ia mai spune, Marțafițo!

MARȚAFIȚA: Se apucaseră de răzuit pereții și se minunau în fața lor.

GUFU: Au răzuit pereții?

ZENO: Or fi nebuni amândoi ...

MARȚAFIȚA: Baiul e altu'. Pe el îl mărunțim, da' cum îi scoatem ei boala din cap?

PRIMUL CURTEAN: Au răzuit pereții? *(toți curtenii se risipesc și caută culorile prin încăpere; încet, încet, culorile reapar)*

AL DOILEA CURTEAN: Parcă se simte ceva ...

AL TREILEA CURTEAN: Parcă e mai moale ...

AL PATRULEA CURTEAN: Și mai cald ...

AL CINCILEA CURTEAN: E, așa, ca o adiere ...

AL ȘASELEA CURTEAN: Ca o dulceață ...

PRIMUL CURTEAN: O fi adevărat ...

AL DOILEA CURTEAN: N-o fi totul minciună ...

AL TREILEA CURTEAN: Poate că totuși există ...

AL PATRULEA CURTEAN: Or fi fiind văzători ...

AL CINCILEA CURTEAN: Poate că ne arată și nouă ...

GUFU *(dur, inchizitorial)*: Gura! *(culorile dispar)* Nu puneți mâna pe nimic! S-a răscolit totul ... S-a dat cu piatra în noi ... Să nu luăm vreo boală! ...

Dați-vă cu parfum! *(toți se execută; cotcodăceli, mugete, nechezaturi; un guițat de porc)* Măine tăiem porcul!

ZENO *(caută în calendar; fascinat)*: Măine? Facem serbarea porcului?

GUFİ: Ce-i în mână nu-i minciună.

UN STRĂJER: Tăiem porcul?

GUFİ: Să fie bucuria orbilor mai lungă.

BUBI *(repezit)*: Împărțim șoriciul?

AL ȘASELEA CURTEAN: Chiar?

GUFİ: Să halim cârnații și chișca.

AL DOILEA STRĂJER: Așa repede?

GUFİ: O facem ... azi.

ZENO: Nu-i bine să sărim peste calendar ... Abia poimăine e serbarea porcului, mărite!

GUFİ: Nu-i bai.

IOLA: Rău faci, tată, că tai porcu' înaintea sorocului ...

GUFİ: Taci, împielităto, că fală mare ai avut și cu nimica nu te-ai ales. *(în transă)* Hoțul a fost prins! Îl vom jumuli bucată cu bucată ... cu răbdare și cu grijă ... să-i meargă fulgii ... A venit ora ș-a bătut ceasu'. Trecem la osândirea șarpelui făptuitor ...

ZENO: 'ăritule, pân' ce nu judeci n-ai cum osândi ...

GUFİ: Taci, râiosule, că știu eu ce fac ... *(le face semn străjerilor; străjerii îi scot sacul de pe cap și îl pun pe poziție; toți îl cercetează pe Robderouă; agresivi dar temători în cercetare)*

UN STRĂJER *(admirativ, după ce l-a atins)*: Nu e rău făcut!

PRIMUL CURTEAN: Are nasul drept ...

AL DOILEA CURTEAN: Și bărbia despicată ...

AL TREILEA CURTEAN: Semn că e ales ...

GUFİ: Ales să crape! Tacă-vă fleanca! Mergeți mai bine să asomați porcu' *(pregătiți porcu' pentru tăiere)*. *(cei doi străjeri pleacă)* Cum te cheamă,

împielitătule? *(Robderouă e legat la gură și scoate niște sunete înfundate; Gufi face semn iar lui Robderouă i se scoate călușul)*

ROBDEROUĂ: Robderouă mă cheamă, rege al orbilor!

GUFİ *(îl cercetează cu atenție; câte o ciupitură, câte un bobârnac)*: Ooo! Frumos nume, n-am ce zice. Te temi de moarte, pehlivanule?

ROBDEROUĂ: Nu mă tem de nimic, orbule!

GUFİ *(aproape că îi înțeapă ochii cu degetele)*: De moarte sau de orbire te temi mai mult?

ROBDEROUĂ: De un singur lucru mă tem, jupâne ... Să nu plouă mâine și să-mi ud cizmele pe drum. *(râsete înfundate, chicoteli; unii sâsâie, țâțâie dezaprobat; toți îl cercetează pe rând: îl apasă, îl împung, îl zgâlțâie)*

GUFİ: Aaa, să nu-ți faci teamă de asta! Măine fi-vei în pod atârnat, la uscat, cu șuncile și cu bucățile de slănină ... Nu vei avea necazul de care te temi ... *(schimbând tonul)* Robderouă, recunoști că ești vinovat?

ROBDEROUĂ: Eu de recunoscut aș recunoaște. Numai un gând și o nelămurire nu-mi dau pace ... Nu pricep un lucru, măritule. De ce te-ai apucat mata ș-ai dat cu spoială peste frumoasele culori cu care era împodobit palatul? E zugrăvit în mii de culori un frumos păun, chiar aici ...

GUFİ: Cum îndrăznești?

ROBDEROUĂ: Pereții sunt plini de culori. Ba un galben ca aurul, ba un verde ca iarba, ba un roșu ca focu' și albastru ca cerul ... La ce ți-a trebuit să acoperi totul așa cum numai mătul își acoperă spurcăciunea?

PRIMUL CURTEAN *(trezit)*: Culori zici?

AL DOILEA CURTEAN: Un păun?

GUFİ: E nebun! E turbat! Luați-l de pe mine! Aruncați-l în puț! Să terminăm o dată ... !

IOLA: Nu! Să nu vă atingeți de el că vă spun lui Macabril! *(îi scoate legătura de la ochi; personajele se întorc brusc cu spatele ca pentru a se*

feri de un pericol) O să v-alegeți cu câte-o cocoasă ori o să vă pună pielea la fiert în cazanul cu licori ...

ROBDEROUĂ: De ce te temi de culori, rege al orbilor? De ce nu lași palatul în toată frumusețea lui? Ce te sperie așa? Uite, chiar acolo se răsucesce o spirală de frunze, numai verde și galben, numai roșu și mov ... dincolo e o ciupercă maronie ... dincoace e un câmp de maci ...

(personajele s-au răspândit, fascinate, și palpează pereții)

AL TREILEA CURTEAN: Un câmp de maci?

AL PATRULEA CURTEAN: O ciupercă maronie?

GUFU: Nu-l credeți, fraților! E un șarpe veninos! Zeno! Bubi! Am dat o poruncă! *(Zeno și Bubi nu se mișcă de la locurile lor)*

AL CINCILEA CURTEAN: Albastru, zici ... ?

AL ȘASELEA CURTEAN: Verde ca iarba ... ?

PRIMUL CURTEAN: Roșu ca focu' ... ?

AL DOILEA CURTEAN: Galben ca aurul ... ?

GUFU: Înapoi! Nu vă atingeți de nimic! Nu puneți mâna pe nimic!

ROBDEROUĂ: De ce ți-e frică, rege al orbilor? Ori te temi că cine va ghici culorile va începe mai apoi să vadă?

AL TREILEA CURTEAN: Cum? Se poate?

AL PATRULEA CURTEAN: Să vedem?

AL CINCILEA CURTEAN: Cu ochii noștri?

GUFU *(terminat)*: Minciuni! Ocări și minciuni!

ROBDEROUĂ: Se poate, se poate ... lola vede deja zece culori ...

GUFU: Zece culori!? Auuu! Zece ani o să treacă până i le-oi scoate din cap ...

MARȚAFIȚA *(jeluindu-se)*: Rămâne fată bătrânăăă ...

AL ȘASELEA CURTEAN: Zece culori?

PRIMUL CURTEAN: Ne poți învăța văzutul?

AL DOILEA CURTEAN: Ne poți dăru-i culorile?

AL TREILEA CURTEAN: E adevărat? Cum?

ROBDEROUĂ: N-aveți decât să vă ridicați pleoapele și veți vedea.

GUFU: Minciună! Unde-s ăia cu porcu'? Să-nceapă serbarea! Să se-mpartă rărunchii și ficații! Gata cu flecăreala! Bubi! Taie-i capu'! Muzica!

AL PATRULEA CURTEAN: Nu e drept, măritule ...

AL CINCILEA CURTEAN: Asta nu e judecată ...

AL ȘASELEA CURTEAN: Zău, să mai judecăm o leacă ...

IOLA *(apărându-l pe Robderouă)*: Eu vă spun lui Macabril ... !

BUBI: Sigur. Să nu facem vreo trăsnaie. Mai bine să-l judece Macabril ...

GUFU *(cu teamă)*: Macabril? Sclifositul ăla? Ce știe ăla ce-i dreptatea?

PRIMUL CURTEAN: Să-l judece Macabril!

AL DOILEA CURTEAN: Să ne spună Macabril dacă văzătorul a mințit sau nu.

GUFU: Zău, fraților, pierdem vremea ... Eu zic să-i tăiem capul și să trecem la șorici.

(personajele se apropie protector de Robderouă)

AL TREILEA CURTEAN: Numai Macabril poate să judece un văzător!

AL PATRULEA CURTEAN: Tu să-i judeci pe orbi!

GUFU: Aha! Las' că vă potolesc eu ...! Numai să treacă ziua asta neagră ... Unde-s ăia cu porcu'? Tocmai acu' și-au găsit ...

AL CINCILEA CURTEAN: Lasă porcu'! Nu schimba vorba!

AL ȘASELEA CURTEAN: Să vină Macabril!

TOȚI: Macabril! Macabril! Macabril!

(tunete, bubuieli, râs infernal)

GUFU: Macabril, înțeleptule, l-am prins pe văzător ... pe trădător, pe ucigaș, pe sperjur și pe laș ... Mi-a omorât fata. l-a întunecat mintea și-a făcut-o să vadă. Multă rușine mi-a adus în casă. Mi-a dat îndemnuri necuviincioase la supuși. *(curtenii îl desleagă pe Robderouă și îl înghesuie pe Gufu)* A răzuit pereții după culori ... Fă-l cu ou și cu oțet și să dispară dintre noi! Dacă nu el, măcar capul lui ...

(tunete, bubuieli, râs infernal)

MACABRIL (*lugubru*): Vorba multă, sărăcia omului. Ăsta-i văzătorul? După chipul lui o să se schimbe lumea. A omorât el pe cineva? Măsoară de zece ori și taie o dată! Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Treaba-i ca și făcută. Ce-o mai fi, se va alege ... ce s-o-ntâmpla, 'om auzi de la alții ... cum s-o termina, s-o povesti mai încolo ... Am zis.

(*tunete, bubuieli, râs infernal*)

GUFİ: M-a nenorocit! ... M-a răpus! ... Unde-s ăia cu porcul?

PRIMUL CURTEAN: Așa judecată mai zic și eu! (*iese*)

AL DOILEA CURTEAN: Cap breaz, Macabril ăsta! (*iese*)

MARȚAFIȚA: S-a năruit încropeala, Gufișor!

GUFİ: Lasă-mă, Marțafițo, că mi se zbate fierea ...

AL TREILEA CURTEAN: Ce-i, încornoratule, ți s-au pus pietre la ficat? (*iese*)

AL PATRULEA CURTEAN: Poate n-ai dormit la prânz ... (*iese*)

AL CINCILEA CURTEAN: A dormit, nu e de la asta. Se schimbă vremea ... (*iese*)

MARȚAFIȚA: Gufiță ... hai în poala mea să te ogoiesc!

GUFİ: Nu m-atinge! ... Mi s-a urzicat pielea ... Mi s-au înfierbântat încheieturile ...

ZENO: N-ai vrea să pui un pic tâmpla pe pernă, să te-ntremezi? (*iese*)

MARȚAFIȚA: N-ai teamă, Gufulică! Veghem noi lângă tine. (*iese*)

BUBI: Îți suflăm noi în lumânare ... (*iese*)

GUFİ: Nu, nu ... trebuie să dăm drumu' la serbări! Unde sunt muzicanții? Trebuie să dau tonul la tontoroi ... Să tai șoricul în părți egale ... Cu mâna mea am să-mpart șoricul ... Am să dau câte două porții la fiecare ... Jur! (*realizează că nu mai are audiență*) Bubi?! Zeno?! Marțafițo?! Unde-ați întins-o, codoșilor? Știu de unde vi se trage ... V-au înnebunit culorile ... V-au înșelat, proștilor! Nu există culori ... Cine v-a spus că există? Minciună! Lumina e minciună! (*lumina în scenă cade încet*) Sunteți slabi! A dat boala văzului în voi? ... Orbi! (*rămâne doar spot pe*

trapa fosei; intră încet Lulu) O să vă întoarceți la mine în genunchi ... O să vă târâți ca viermii ... să vă primesc înapoi ...

LULU: Brașoave ...

GUFİ: Cine ești? Ce vrei?

LULU: Sunt bufonul tău chior și preferat ... Cel mai bun din câți s-au văzut ...

GUFİ: Eu n-am văzut nimic. Eu nu știu nimic. Nu cunosc.

LULU: Hmm ... Nu vrei să te fac să râzi? Văd că ești cam trist ...

GUFİ: Eu n-am râs niciodată. Mie nu-mi place să râd. Du-te!

LULU: Cum așa? Râsul îngrașă ...

GUFİ: Mie îmi cade greu la stomac ...

LULU: Păcat! Te-aș fi distrat de milioane. Ți-aș fi spus ce-am văzut prin curte ...

GUFİ: Nu vreau să știu. Vreau să mă lași în pace. Vreau să dorm.

LULU: Să dormi? Când alții petrec?

GUFİ: Cine petrece? Petrecere fără mine?

LULU: E sărbătoarea porcului. S-a tăiat grăsunul ...

GUFİ: S-a tăiat? Fără mine? Le-arăt eu tăiat! ...

LULU: Bine, măi, vis urât! Eu atâta îți spun! ... Vezi că-ți vine și ție rândul. (*Gufi se maimuțărește imitându-l pe Lulu*). Vrei, nu vrei, or să ți se deschidă și ție ochii într-o zi.

GUFİ: Ochii mei?

LULU: Ochii tăi, da.

GUFİ: Niciodată!

LULU: D-aia am venit. Ca să te sfătuiesc. Să nu te sperii prea tare când brusc te va păli lumina ... Ș-acu rămâi cu bine! Am treabă.

GUFİ: Mai zăbovește puțin! Mai fă-mă să râd!

LULU: Mai râzi și de tine, că de mine ai tot râs ... (*șut în fund lui Gufi*) Ha!

(gălăgie mare de afară; strigătele de bucurie ale curtenilor; urale; Gufi caută un loc unde să se ascundă; deschide trapa fosei și coboară 2-3 trepte)

GUFI *(o ultimă încercare)*: Nu pleca! Te umplu de bani ... Te fac străjerul meu ... Te fac sfetnicul meu ... Împărțim pe din două tronul ... o mie de ani. *(Lulu îl privește compătimitor iar Gufi dispare în fosă)*

(lumina revine în scenă; toate personajele intră în scenă cu costume multicolore; alai de sărbătoare; veselie; chiote; lola îl conduce pe Robderouă către tron și dă la o parte cuvertura cenușie; tronul se dezvăluie colorat, în toată splendoarea lui; un ultim geamăt al lui Gufi)

IOLA *(merge deasupra trapei)*: Săracu tata!

LULU *(lângă tron)*: Lasă-l! N-a fost niciodată orb.

(lola merge lângă tron; Robderouă se așează; toate personajele aplaudă)
(tunete, bubuieli, râs infernal; personajele încremenesc)

MACABRIL: Să ne vedem cu bine și pe tărâmul surzilor, că pe tărâmul orbilor ne-am auzit destul ...

(tunete, bubuieli, râs infernal; personajele își reiau buna dispoziție)

LULU: Muzica! Dați drumul la tontoroi!

TOȚI: Ura! Ura! Ura!

PRIMUL CURTEAN: Zgârcitul și harababura!

TOȚI: Ura!

AL DOILEA CURTEAN: Nasul, mâinile și gura!

AL TREILEA CURTEAN: Unde sunt pețitele?

AL PATRULEA CURTEAN: S-ascuțim cuțitele!

AL CINCILEA CURTEAN: Rapița și nucu' ...

AL ȘASELEA CURTEAN: ... gata cu buclucu'!

STRĂJERII: Unu și cu doi ...

TOȚI: Hai la tontoroi!

(muzică, tontoroi, nebunie mare; toate personajele dansează)